

Valeriana's STREET COLLAGE

04/16

EDITORIAL

valerianas_crew@yahoo.com

Συνήθως είμαι ανοιχτή προς τους ανθρώπους, τόσο που να -καλή ώρα- βγάζω και φωτοτυπωμένα τα 'σώψυχα μου στη φόρα! Αλλά -ρε διάολε!- μπορεί να στραβώσει εξίσου εύκολα και μια πρώτη επαφή. Για παράδειγμα, δεν παίζει χειρότερη στιγμή αμηχανίας απ' όταν η άλλη πλευρά ξεκινάει τη συζήτηση πετώντας ένα «και με τι ασχολείσαι;»

- Με την αισθητική τρομοκρατία, την καταστροφή του καπιταλιστικού κόσμου και την αποδόμηση των σχέσεων εξουσίας !

Είναι το πρώτο πράγμα που μου 'ρχεται να απαντήσω, ψάχνοντας συνήθως και τη συνέχεια της φράσης στο μυαλό μου. Όπου θέλω να χωρέσω μέσα λέξεις και έννοιες όπως: ελευθερία, επανάσταση, έρωτας, ποίηση, μουσική, κολάζ, περιπλάνηση, κανά-δυο ζωάκια και χρώματα, επίσης... Αλλά έτσι μάλλον δεν ξεκινάς κουβέντα, έτσι ξεκινάς ψυχανάλυση..! Τι μου θύμισες τώρα! Πάντα είχα ουτοπικά οράματα και κοινωνικές ανησυχίες, φανταστικούς φίλους και υπέρμετρους εχθρούς, μηδενική θρησκευτική πίστη και αχαλίνωτη φαντασία... Πάντα πίστευα λ.χ. στους χάρτινους ήρωες και τα πλάσματα της νύχτας, στο Χάος και τα παράλληλα σύμπαντα, στη σκοτεινή πλευρά της Σελήνης και τον πλανήτη των πιθήκων... Πάντα πίστευα και συνεχίζω να πιστεύω στην ισότητα, την αδελφοσύνη και την αλληλεγγύη. Όπως μέχρι πρότινος πίστευα και στη συνένωση των δίδυμων εαυτών μου, της Βαλέριας και της Άννας, σε κάποια απ' τις σπάνιες συναστρίες των παράλληλων κόσμων. Όλα καλά, δημιουργικά και ωραία...

Μέχρι που ήρθε αυτός να μου καταστρέψει την εσωτερική ισορροπία και να με αμφισβητήσει πατόκορφα..! Για την ακρίβεια, με πήγε -ως «αντικοινωνική»- το βούλευμα του εισαγγελέα σ' εκείνον τον ξεβαμμένο μπιντέ με το ύφος των δέκα καρδιναλίων και το Φροϋδικό τσιμπούκι. Τρομάρα να του ΄ρθει! Που να αυτοϋπνωθεί και να μην ξυπνήσει ποτέ του! Και να 'ρθει να μου πει εμένα μετά αν υπάρχουν ή όχι ζόμπι! Τεσπά, στις συνεδρίες που ακολούθησαν εγώ επέμεινα στην ταξική ανάλυση του στρουμφοχωριού και 'κείνος στη πολυσύνθετη διάσπαση της προσωπικότητας. Αδύνατη, φύση και θέση, η συνεννόηση! Ο κύκλος έκλεισε αναπάντεχα μαζί με την πόρτα στη μύτη του. Δεν γύρισα ποτέ να εκτιμήσω τις ζημιές, μου ήταν σαφές πως μετά την μεταξύ τους σύγκρουση ήθελαν ολική αντικατάσταση, και η πόρτα και η μύτη..!

Τα συμπεράσματά του, όμως, τριβέλισαν για κάμποσο καιρό το κεφάλι μου. Και μου δημιούργησαν μια τάση εσωστρέφειας και έναν μόνιμο -σχεδόν- εκνευρισμό. Δε μου 'φτάναν οι συνέπειες της κρίσης και τα δημοψηφίσματα, οι φονταμενταλισμοί και οι πόλεμοι, να βάλω και έναν επιπλέον πονοκέφαλο: άκου εκεί «τετράκις διχασμός προσωπικότητας»..!

Αλλά και έτσι να ΄ναι, σιγά ρε μαλάκα μου μην κάτσω να σκάσω! Αντιθέτως, θα το σκάσω απ' τον αποστειρωμένο κόσμο σας, θα επιβιβαστώ στο "Crazy Train" και θα ταξιδέψω στον κόσμο. Θα προσκαλέσω σε αυτό το ταξίδι και τους άλλους τρεις εαυτούς μου, να γνωριστούμε καλύτερα και να κάνουμε πράγματα μαζί! Ξέρω πως -με τον έναν ή άλλο τρόπο- όλες μου οι ...συνιστώσες ασχολούνται με τη μουσική, να τους ψήσω να στήσουμε μια μπάντα; Μάλλον όχι, άσε καλύτερα, μπάντα σε τρένο ακούγεται ωραίο αλλά δεν θα φτουρίσει... Και δε λύνεις και το ζήτημα του εισιτηρίου έτσι, δεν το λες και D.I.Y, περαστική ανάμεσα σε περαστικούς... Έχω καλύτερο: να φτιάξουμε ένα φανζίν!

Ναι! Οι Τριμελείς επιτροπές απέτυχαν και αν το καλοσκεφτεί κανείς οι τρεις σωματοφύλακες ήταν ...τέσσερις! Μπορείς να δεις και τους τέσσερις σαν μια οντότητα; Γιατί αυτό θα είναι από 'δώ και πέρα η Βαλεριάνα. Και τα κολάζ της θα είναι το φανζίν...

ΒΑΛΕΡΙΑΝΑ

valerianaszine.wordpress.com

ΕΔΙΤΟΡΙΑΛ

...Σε μια εποχή όπου η κοινωνική πραγματικότητα κατασκευάζεται από τα ΜΜΕ, η μπλογκόσφαιρα κυριαρχείται από τον κόσμο του θεάματος και το Φατσομπούκι σαν μαύρη τρύπα απορροφά προσωπικότητες και ξερνά λάικς και διαφημίσεις, η Βαλεριάνα επιλέγει την επιστροφή στα βασικά: πέτρα-ψαλίδι-μολύβι-χαρτί..!

Εντάξει, δεν θα το ρίξει και στον πρωτογονισμό, θα χρησιμοποιήσει την τεχνολογία αλλά θα επιλέξει να εκτυπωθεί και όχι να αρχειοθετηθεί απλώς ψηφιακά. Στην τελική για να εκδοθεί, να διανεμηθεί και να συνεχίσει την προσπάθειά του ένα φανζίν, πέρα από φαντασία και μεράκι, απαιτεί πραγματικές σχέσεις μεταξύ πραγματικών ανθρώπων! Και επιπλέον κάθε τεύχος μπορεί να είναι και ένα μικρό έργο τέχνης, σίγουρα είναι ένα συλλογικό λεύκωμα και ένας καθρέφτης της περιόδου έκδοσής του. Και η Βαλεριάνα τρελαίνεται για χειροπιαστές δημιουργίες και κολάζ, ενώ επίσης εξιτάρουν τις αισθήσεις της: η αφή του χαρτιού, οι μουτζούρες της φωτοτυπίας και η μυρωδιά τους. Και κυρίως γιατί ένα αυτοσχέδιο και μερακλίδικο έντυπο είναι παντώς καιρού: διαβάζεται οπουδήποτε, δεν χρειάζεται φορτιστή και ελάχιστες απαιτήσεις συστήματος, κωδικό πρόσβασης και wi-fi.

Με γνώμονα τον Σεβασμό θα επιχειρήσει να εξερευνήσει τις πενήντα μία (και βάλε) αποχρώσεις του D.I.Y και της Αυτοοργάνωσης. Αλλά προφανώς και μέσα από τις συνελεύσεις και τις ενασχολήσεις της να διαμορφώσει και τα δικά της κριτήρια και προτάγματα. Επιλέγει συνειδητά την «ελεύθερη συνεισφορά» παρότι τελικά το κόστος έκδοσης υπερβαίνει τις δυνατότητές της. Και το κάνει συνειδητά όχι μόνο γιατί θέλει να ζήσει την ουτοπία της κατάργησης του χρήματος -ως σχέσης και ως μέσου- αλλά κυρίως γιατί θέλει να βάλει σε κίνηση τις δυνάμεις του αλληλοσεβασμού και της αλληλοβοήθειας.

Έτσι λοιπόν φίλη αναγνώστρια και φίλε αναγνώστη, αν θέλετε μπορείτε να πάρετε ελεύθερα το αντίτυπό σας, χωρίς κανείς να σας εμποδίσει. Έγκειται όμως και στον καθένα προσωπικά να βοηθήσει συνειδήτα όχι μόνο να φτάσει και σε άλλους αλλά και να συνεχίσει το φανζίν να υπάρχει. Και όχι μόνο το συγκεκριμένο, αλλά και χώροι ολόκληροι και ανάλογες πρωτοβουλίες που επιλέγουν αυτές τις πρακτικές. Το κουτί οικονομικής ενίσχυσης είναι και αυτό θέμα σεβασμού και αλληλεγγύης, μην το παραβλέπουμε! Έχει νόημα να με ρωτήσεις «και με τι ασχολείσαι;» -Ρίξε μια ματιά στα περιεχόμενά μου και έλα να τα πούμε..!

Η Βαλεριάνα σου!

Υ.Γ: Και μην προσπαθήσεις να με ψυχαναλύσεις,
να με δημοσιογραφήσεις ή να με κοινωνιολογήσεις!
Θυμήσου την πόρτα και την μύτη, πριν το επιχειρήσεις!

RED LIGHT

Οι D.I.Y. HEROES του Αιγίου

Ένα υπέροχο κύμα d.i.y. indie μπαντών ξεπετάχτηκε κάπου στο δεύτερο μισό των 00's σε χαλεπούς για την εγχώρια σκηνή καιρούς και δυστυχώς πέρασε και το κοινό δεν ακούμπησε. Μία πρόχειρη αναδρομή σε αρχεία, αποθήκες και κοιτάπια προς αποφυγή της κομποστοποιήσης για να ανασύρουμε σχήματα όπως οι Misuse, Wave Tank, Mother Disobedience, Knauf, Valise, Inoxia and the Straight Edge και τον κύριο πέρα δώθε Βερολίνο – Αθήνα Family Battle Snake.

Θέλει άντερα να παίξεις κάτι διαφορετικό από punk σε ετούτα εδώ τα χωράφια τελικά. Πάντα ήταν και μάλλον πάντα θα είναι. Αν το κάνεις, μάλλον είσαι καταδικασμένος στην αφάνεια και στην έλειψη στήριξης ακόμα και από συγγενείς και φίλους. Το ταλέντο και μόνο θα σώσει τις κυκλοφορίες σου και θα ανασύρωνται σαν σκουριασμένες μνήμες από το χρονοντούλαπο της ιστορίας σε λίστες με χαμένες και υποτιμημένες μπάντες. Λησμονοί του ροκ εν' ρολ, κοράκια δισκοσυλλέκτες, λάτρεις του Γιοκαρισμού να σε ξεθάψουν και να σε μεταπουλησουν λίγο αργότερα στο νοσηρό και αδηφάγο βωμό του κέρδους.

Μία μπάντα ονόματι Red Light -ένα σχήμα από το Αίγιο, και που έμελε να με στοιχειώσει μάλλον για πάντα, αναφέρεται για πρώτη φορά σε αυτήν εδώ την στήλη μινιόν και γίνεται μάλλον για λόγους καταγραφής και συναισθηματικών αποθημένων. Παρέλαβαν σχεδόν μηδενική μουσική παράδοση στα χέρια και τις πλάτες τους και ξεκινώντας κάπου στο 2005 πήραν το όνομά τους από μία κόκκινη λάμπα που κρέμονταν από το αυτοσχέδιο στούντιο/φιλοξενία του σπιτιού ενός από τα μέλη τους. Με ήχο ονειρικό, ταξιδιάρικο, αυτοσχεδιαστικό αλλά και συνάμα επιθετικό και συναισθηματικό οι Red Light θα μείνουν στη συνείδησή μου σαν οι εγχώριοι Savage Republic.

Ο ήχος ακροβατούσε ανάμεσα στον Λυρισμό των Chameleons, σου ξυπνούσαν στο μυαλό τα γκρίζα και τσιμεντένια μοτίβα των Dinosaur Jr. και Sebadoh για να αντικατασταθούν σταδιακά από τις παγωμένες ηχητικές κουρτίνες των Joy Division. Κοινότυπος συνδυασμός θα σκεφτεί κάποιος. Το μεγάλο στοίχημα στην μουσική αποτελεί το να παίξεις κάτι πραγματικά καινούργιο ή να παίξεις κάτι χιλιοπαιγμένο και να το παίξεις πραγματικά καλά. Αυτή η παρέα από το Αίγιο επέλεξε τον δεύτερο δρόμο και το έκανε εξαιρετικά.

Δυστυχώς μία κυκλοφορία -από όσο γνωρίζω δεν βγήκε ποτέ κάτι επίσημο- για το μοναδικό τους EP ονόματι Half (το όνομα αποδόθηκε τυχαία από το όνομα του αρχείου εικόνας που συνόδευε την ιντερνετική έκδοσή του. Καθώς και τρεις (;) συμμετοχές στις συλλογές "Our kinky tunes" (2007), “Yuria” (2007) και “Bee Sides” από την Dreamwork Factory (2008) μαζί με πολλές από τις προαναφερθείσες μπάντες. Η μπάντα κράτησε 4 με 5 χρόνια με έτος δημιουργίας το 2005. Τετράδα στην αρχή –μέχρι την αποχώρηση του κιθαρίστα Duein Mistler- και power trio στην συνέχεια μέχρι και τη διάλυσή τους.

Οι εμφανίσεις τους αρκετές αλλά όχι όσες θα θέλαμε και θα θέλανε, λόγω μεταφορικών. Πέρασμα από το Καλλιδρόμιο Σύνδρομο με μεγάλη εμφάνιση στην υπόγα της Καλλιδρομίου ανοίγοντας τις girl riot post punk Sleazy inc. Operated , συχνές πυκνές εμφανίσεις στα εναλλακτικά στέκια της Πάτρας, Αθήνας, Βόλου, Λάρισας, Κορίνθου, Καλαμάτας και No Wave γαρνιτούρα από τους We are project με τα 2/3 των red light στις περιπτώσεις που οι πρώτοι δεν μπορούσαν κυρίως για λόγους σπουδών και εργασιών.

Τα χρόνια πέρασαν, κάποιες εμφανίσεις του side project τους γίνονται ακόμα αισθητές και οι red light παραμένουν ακόμα και σήμερα από τις πιο γλυκόπικρες αναμνήσεις.

Για την ιστορία να αναφέρουμε πως ο Κώστας (τύμπανα) συνεχίζει μόνος του το project “We are project” , ενώ πλέον παίζει στους ΙΩΣΗ. Ο Ελμίρο (κιθάρα) συνέχισε στα ηλεκτρονικά μονοπάτια με το όνομα “Automn trees & the sun” και τέλος ο Χρήστος (μπάσο) συνεχίζει ως μπασίστας στους Βερολινέζους γκαραζοποστπανκάδες “Rats in Quarantine”.

[Τζιλ Εριάν]

Φωτογραφίες Χρήστος Κ. Μαυρόγιαννης / Red Light στο Πανεπιστήμιο Πάτρών (2006)

Κατάληψη Κτήματος Πραποπούλου (2007)

Βραδυφλεγείς, γιατί καίμε αργά και έχουμε διάρκεια,
λίγες μπάντες ξεκινάνε λάιβ με 10λεπτα τραγούδια και μια ώρα (+) πρόγραμμα.
Το ανάφλεξη είναι η "εντολή" στο βραδυφλεγείς, δηλαδή
οι άνω-κάτω τελείες είναι "χαριτωμενιά" καθώς
ως λεκτικό σχήμα το "βραδυφλεγείς ανάφλεξη" δεν στέκει...

ΒΡΑΔΥΦΛΕΓΕΙΣ : ΑΝΑΦΛΕΞΗ

Λίγα λόγια για την μπάντα...

Η ιδέα για αυτό που κάνουμε ήρθε όταν «ψάχναμε» να βρούμε κάτι να παίξουμε.
Η αρχική ιδέα, λοιπόν, ήταν να κάνουμε διασκευές σε πολιτικά τραγούδια, καθότι θεωρήσαμε πως υπάρχουν κομμάτια της «δικής μας» πολιτικής παράδοσης που είναι πλέον γραφικά, ενώ η μουσική τους παραπέμπει σε μουσική ήττας.
Αυτό,όμως, εγκαταλείφθηκε αρκετά σύντομα. Τα τραγούδια από 4λεπτα έγιναν 7λεπτα (τουλάχιστον), και όσο περνούσε ο καιρός όλο και περισσότερα στοιχεία από την αρχική σύνθεση απορρίπταμε σε όσα είχαμε δουλέψει, ενώ για όσα προέκυψαν στην πορεία μάς ενδιέφερε ελάχιστα η αρχική μουσική/μελωδική γραμμή, καθώς η σύνθεση ήταν από την αρχή πρωτότυπη και δική μας. Τους στίχους τους έχουμε κρατήσει ως έχουν γιατί, μάλλον θεωρούμε πως ακόμα κι αν φαίνονται σε κάποιον παρωχημένοι, αποτυπώνουν μία ιστορική συνέχεια, τόσο της κοινωνίας, όσο και του πολιτικού τραγουδιού. Ξεκινάμε -χρονικά μιλώντας- άλλωστε με τραγούδια όπως η «Γαλέρα» ή το μέχρι σήμερα αμετάφραστο στα ελληνικά «Γκορίτζια» και φτάνουμε στο «Θα ξανά έρθω σε πέντε γενιές». Κοινώς, ό,τι μάς κάνει κλικ, ό,τι δουλευτεί ως αρχική ιδέα, ό,τι μας αρέσει κι από πριν. Λίγο πολύ αποφασίζουμε να το ξανασυνθέσουμε και να φτιάξουμε τη δική μας μουσική κληρονομιά και παράδοση. Αυτό, όμως, δεν αποκλείει στο μέλλον να αλλάξουμε κιόλας στίχους ή ακόμα και να γράψουμε δικούς μας/να μελοποιήσουμε στίχους που μας αρέσουν, αν και αυτό είναι κάτι που δεν μας έχει απασχολήσει κι ούτε προβλέπεται να μας απασχολήσει σύντομα.

Για το πολιτικό του πράγματος...

Για να είναι μία μπάντα πολιτική -θεωρούμε πως- πρέπει τα μέλη της να έχουν και τέτοια υπόσταση, παρουσία. Όσοι συμμετέχουμε στο συγκρότημα έχουμε πολλάκις συναντηθεί όχι μόνο σε κοινούς αγώνες αλλά και στις ίδιες συνελεύσεις. Από την κατάληψη Δράκα, στην αναρχική ομάδα cumulonimbus -στις οποίες έχουμε όλοι συνυπάρξει στο παρελθόν- έως στους «Α/Α για την επαναπροώθηση της diy λογικής» που και πάλι συμμετέχουμε όλοι. Που θα πει πως εμείς αναγνωρίζουμε τον εαυτό μας στον Α/Α «χώρο», δρούμε μαζί πολιτικά και αυτό είναι που σε συνδυασμό με το αμιγώς πολιτικό των τραγουδιών, κάνει την μπάντα όχι απλώς πολιτική, αλλά και «στρατευμένη». Όχι θεωρώντας πως η μουσική -δημιουργία εν γένει- αρκεί ή θα φέρει την επανάσταση, αλλά είναι ένας ακόμα τρόπος για να πούμε πράγματα, να βάλουμε τη μνήμη να πολεμήσει τη λήθη, ειδικά με τα τραγούδια που εμείς επιλέγουμε. Αλλά είναι και τρόπος για να υπάρχουμε, το «στρατευμένο» δεν αναιρεί την ανάγκη της δημιουργίας, της έκφρασης. Οπότε αν θέλεις να εκφραστείς δημιούργησε, αν θέλεις να αλλάξεις τον κόσμο «οπλίσου».

Για το DIY...

Το diy δεν είναι τίποτα περισσότερο από την μετάφραση του: κάν' το μόνος σου. Γίνεται κάτι περισσότερο όταν εμείς του βάζουμε πρόσημο, προσπαθούμε να το κάνουμε κάτι περισσότερο. Αυτό θεωρούμε πως συμβαίνει (η έλλειψη πολιτικού νοήματος) -ειδικά στον τομέα της δημιουργίας- γιατί τις εποχές που μπορεί και να περίσσευαν χρήματα το diy υπήρχε ως punk (κυρίως) και hip hop κεκτημένο περισσότερο, παρά ως πολιτική αντίληψη (θέσεις, σχέσεις, δομές, εμπειρίες) και άπλωνε σε αυτό που θα μπορούσαμε να πούμε «σκηνή». Στα πρώτα δύσκολα οι μπάντες έσπασαν, μεταμορφώθηκαν, μέλη τους παίζουν (όχι απλώς ως σεσιονάδες του

μεροκάματου το οποίο θεωρούμε έως και αναπόφευκτο σε κάποιες περιπτώσεις) σε μαγαζιά με αντίτιμο, πουλάνε τις φάτσες τους σε σόλο καριέρες ή μέσα σε άλλα σχήματα και η λογική του θεάματος εμποτίζει τα πάντα. Ακόμα και τις δικές μας φάσεις, όπου οι μπάντες μπορεί να είναι οι μαγικοί τύποι μίας εναλλακτικής διασκέδασης που δεν πετάει γαρύφαλλα και σπάει πιάτα, αλλά πετάει κουτάκια ή και βγάζει ματσίλα στο πόγκο. Όχι ότι αυτό είναι απαραιτήτως ακριβώς το ίδιο, αλλά η ίδια ανάγκη για διασκέδαση και μόνο (που δεν είναι κατακριτέα) διέπεται συχνά από αντίστοιχες λογικές θεάματος, λογικές έξω και μακριά από αυτό που θέλουμε να επικοινωνήσουμε και αναπαράγεται ως η άλλη όψη του νομίσματος. Και αυτή είναι μια πραγματικότητα που δυστυχώς υπάρχει σχεδόν παντού έστω και με λανθάνοντα τρόπο: στους διοργανωτές, στις μπάντες, στον κόσμο που πάει στα λάιβ μας και την οποία, όταν στήθηκε η συλλογικότητα στην οποία και εμείς συμμετέχουμε, έπρεπε να αντιμετωπίσουμε κοιτώντας και τα δικά μας προβλήματα. Οπότε όταν φτιάχτηκε η συλλογικότητα απαντήσαμε σε κάποια βασικά ζητήματα:

Επειδή η Κέρκυρα είναι νεκρή από δικές μας φάσεις και γουστάρουμε κι εμείς να παίζουμε, να ακούμε μουσική, με άλλους όρους.

Επειδή η διασκέδαση είναι «μερικό» και δεν είναι καν επαρκής πτυχή της δράσης μας, και θέλουμε όρους και νόημα πίσω της.

Επειδή υπάρχουν μπάντες που δεν ξέρουν τους τρόπους μας και μπορεί να παίζουν και σε μαγαζιά ενώ η αντίληψή τους είναι κοντά μας.

Επειδή πρέπει να υπάρχουν «φάσεις» που να μπορούν να ξεφύγουν από το κραστ/κάτσα/χιπ χοπ (προφανέστατα χωρίς αυτό να σημαίνει ότι εμείς δεν γουστάρουμε με τα παραπάνω είδη) και να θέλουν να είναι υλικά και τεχνικά ανταγωνιστικοί προς το υπάρχον. (άσχετα αν μπορούν να το καταφέρουν).

Επειδή πρέπει να έχουμε υποδομές ώστε να στήνονται μπάντες, συναυλίες, θέατρα χωρίς να χρειαζόμαστε τρίτους.

Έτσι προσπαθούμε να υπάρχουμε ως συλλογικότητα, έτσι προσπαθούμε να υπάρχουμε και ως μπάντα. Γι' αυτό άλλωστε και δεν έχουμε (ακόμα) δικό μας πολιτικό κείμενο, μας εκφράζουν απόλυτα τα κείμενα της συλλογικότητας.

Σχέδια - προοπτικές...

Στο άμεσο μέλλον ευελπιστούμε να καταφέρουμε να ηχογραφήσουμε ώστε το υλικό που έχουμε να πάει λίγο πιο πίσω, και το υλικό που μάς περιμένει (και είναι αρκετό) να βγει μπροστά. Δυστυχώς στο νησί δεν υπάρχει ακόμα καμία υποδομή (τώρα φτιάχνουμε με την συλλογικότητα ένα προβάδικο), οπότε η ηχογράφηση θα είναι σπιτική εκτός από τα τύμπανα και τη μίξη που θα γίνουν σε στούντιο ουσιαστικά λόγω έλλειψης γνώσεων και υποδομών. Σκεφτήκαμε να επισκεφτούμε κάποια πόλη που να υπάρχει στούντιο που να λειτουργεί με δικούς μας όρους, αλλά ούτε τα λεφτά, ούτε ο χρόνος για κάτι τέτοιο υπάρχουν.

Επίσης -και δεν ξέρουμε αν θα πάρει μπρος ή αν θα μείνει ιδέα- θα μας άρεσε να συναντηθούμε με «διοργανωτές» και με μπάντες όχι απλώς diy αλλά που να είναι και σύντροφοι με μία πιο σφιχτή έννοια ώστε να προσπαθήσουμε να πάμε τη φάση ένα βήμα παρακάτω. Να βάλουμε τα πλαίσια στα οποία θα θέλαμε να λειτουργούμε και να υπάρχουμε, άσχετα με το αν το καταφέρνουμε. Ένα μάζεμα που για αλλαγή οι μπάντες να μπορούν να μιλήσουν για το diy και όχι μόνο να παίζουν μουσική. Γιατί το νόημα σε αυτό που κάνουμε είναι να προσπαθήσουμε να ξεπεράσουμε τις αντιλήψεις και τα προβλήματα που γεννιούνται και υπάρχουν στον χώρο που θεωρεί τη δημιουργία εμπόρευμα και που ενίοτε συναντάμε και στο diy.

Δυστυχώς -κι αυτό είναι από τα βασικά για μας ζητήματα- σε 2 λάιβ εκτός Κέρκυρας που έχουμε κάνει, ο τρόπος και οι χρόνοι δεν επέτρεψαν να δημιουργήσουμε σχέσεις, να γνωριστούμε καλύτερα με τον κόσμο που μας καλούσε. Το ίδιο έγινε και με τα συγκροτήματα καθώς μόνο με τους mummrah θα λέγαμε πως έχουμε μιλήσει, ουσιαστικά, πολιτικά σε συλλογικό επίπεδο. Μας φαίνεται αρκετά άσχημο πως συνήθως δεν υπάρχουν χρόνοι για τα συγκροτήματα να μιλήσουμε, να ανταλλάξουμε απόψεις και να γνωριστούμε με τις συλλογικότητες/χώρους που μας καλούν. Κι αυτό είναι κάτι που υπάρχει αμφίδρομα ως προβληματική, αλλά οφείλουμε να το ξεπεράσουμε.

ΒΡΑΔΥΦΛΕΓΕΙΣ: ΑΝΑΦΛΕΞΗ

vradiflegeis_anafleksi@outlook.com

(Ε: Λιβ)

Το ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ του καταπιεσμένου εργαζομένου

[Κανιβαλέριος]

«Εργασία και χαρά». Ήθελα να 'ξερα ποιος μαλάκας το σκέφτηκε. Από τότε που θυμάμαι την ύπαρξή μου είμαι διαρκώς στο μεροκάματο. Μεροκάματο του τρόμου, κυριολεκτικά. Μέρα-νύχτα, πέρα-δώθε. Μη χάσει και κάνα πελάτη το αφεντικό και πέσει έξω η επιχείρηση -μη χέσω. Δεν έχω ιδέα τι πάει να πει ρεπό, διάλειμμα, άδεια και τα συναφή. Βασικά, δεν ήξερα καν ότι υπήρχαν όλα αυτά, μέχρι που μου το αποκάλυψεένας πελάτης μια μέρα στη βάρκα. Παράξενος τυπάκος. Ανυπάκουος, εριστικός, όμως είχε μια φλόγα στα μάτια του η οποία με άγγιξε κατά κάποιον τρόπο. Με παρακίνησε, με ξεσήκωσε να διεκδικήσω. Αργότερα, βεβαίως, έμαθα από έναν επιστάτη ότι και το αφεντικό εκτίμησε τη φλόγα του αυτή και τον αντάμειψε ποικιλοτρόπως. Δε θέλω να φανταστώ το πώς και πού. Τι έλεγα, λοιπόν; Α, ναι! Ατέρμονο και αδιάκοπο πέρα-δώθε. Μέσα σε μια βάρκα ν' ακούω την κλάψα, τις αερολογίες, τα βρισίδια των πελατών. Λες και τους φταίω εγώ ο καψερός που βρέθηκαν εδώ πέρα τα τομάρια. Αχαριστία σας λέω. Άχαρη, κενή ζωή, με μοναδική συντροφιά εκείνο το κωλόσκυλο στις πύλες. Λογικό απ' τη μια με φαίνεται. Κάπου πρέπει να ξεσπάω κι εγώ. «Εμένα! Πάρε εμένα, ψηλέ! Εδώ! Εδώ!» Κοίτα τον εκεί τον μαλάκα που βιάζεται κιόλας. Απάλευτο και το σημερινό δρομολόγιο. Δε με αφήνουν οι άτιμοι να ξαποστάσω καθόλου. Λες και δεν έχω εγώ ψυχή δηλαδή. Χμ, ενδιαφέρον! Ένιωσα τα κόκκαλά μου να τρίζουν με το που το σκέφτηκα. Τι έλεγα, λοιπόν; Α, ναι! Ακόμα θυμάμαι τη μέρα που έμαθα τι εστι ρεπό και τα συναφή. Και βρήκα το θάρρος και ξεκίνησα να πάω στο αφεντικό να ζητήσω κι εγώ. Καλά, δεν πήγα κι ο ίδιος, εδώ που τα λέμε. Για μαλάκες ψάχνετε. Έναν επιστάτη έστειλα και περίμενα καρτερικά την απάντηση. Σε άναμμενα κάρβουνα καθόμουν ο καψερός. Έχουμε και σε αφθονία τέτοια εδώ πέρα μεταξύ μας. Εν τέλει, έλαβα την απάντηση την άλλη μέρα. Μου έφυγε ο πάτος (ο ποιος; ε ρε κάτι μαλακίες που λέω κάτι ώρες) σας λέω μόνο. Ήταν το ευχαριστήριο δώρο του αφεντικού. Πώς το είπε ο πρώτος πελάτης να δεις; «Πόλεμος, ψηλέ. Πόλεμος. Ετοιμάσου για μεγάλες στιγμές.» Αχ, δύσκολο πράγμα να είσαι ο Χάρος τελικά.

Λίγα (και ουσιαστικά) με τους ΜΑΥΡΟ ΓΑΛΑ...

Ψάχνω στους υποχθόνιους και κρύους διαδρόμους του διαδικτύου και προσπερνάω, μάλλον με αλαζονεία, σχετικά άρθρα για το μαύρο γάλα (βλ. Μίλκο Δέλτα ή την ομότιτλη ταινία του 1999 με την Μυρτώ Αλικάκη και τον Ρένο Χαραλαμπίδη) πέφτω στο ποιήμα του Πάουλ Τσέλαν, το οποίο υποθέτω πως είναι και αυτό, από το οποίο πήρατε το όνομά σας. Θα ήθελα να μου πείτε δύο-τρία πράγματα σχετικά με την επιλογή του ονόματός σας, καθώς και το τι συμβολίζει για εσάς; Κρατάτε την έννοια του ποιήματος ή θεωρείτε πως ο καθένας (όπως και εσείς) είναι ελεύθερος να αποδώσει το νόημα που εκείνος θέλει;

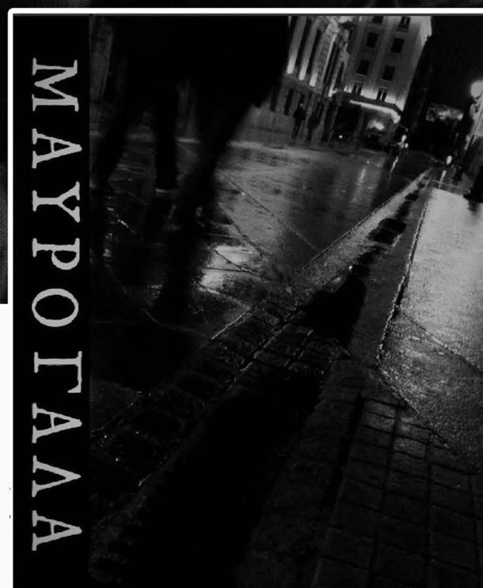
Όντως, το όνομα μας προέρχεται από το στίχο της Φούγκας του Θανάτου του Τσέλαν. Προφανώς η εμπειρία ενός στρατοπέδου συγκέντρωσης είναι κάτι που ούτε να φανταστούμε μπορούμε, πόσο μάλλον να ταυτιστούμε. Μας φαίνεται εξαιρετικά δυνατό σύμβολο, όμως σαν κάτι που συνήθως συνδέεται με θρέψη, ανάπτυξη, υγεία (το γάλα), τελικά διαστρεβλώνεται και γίνεται δηλητηριώδες.

Ακούγοντας για πρώτη φόρά το όνομά σας και γνωρίζοντας τις διατροφικές συνήθειες κάποιων μελών σας (μάλλον για ηθικοπολιτικούς λόγους) το μυαλό μου έτρεξε στις vegan αξίες. Θα θέλατε να μου πείτε δύο πράγματα για αυτό το κεφάλαιο της ζωής σας και το πώς χωράει σε μία μπάντα του d.i.y. στερεώματος; Δεδομένου ότι ο λόγος σας είναι πολιτικός προσπαθείτε να περάσετε vegan μυνήματα μέσα από την μουσική σας;

Ως μπάντα δεν μπορούμε να πούμε πως έχουμε κοινή στάση απέναντι στο ζήτημα μιας και μόνο το ένα τρίτο απο εμάς ασπάζεται το βιγκανισμό ως πολιτική ιδεολογία. Για εμάς, όμως, εφόσον μιλάμε για το DIY κίνημα το οποίο πέρα από τις οδηγίες του IKEA είναι ένα πολιτικό κίνημα, δεν γίνεται να μην εκφράζονται οι πολιτικές ιδεολογίες των ατόμων που παίρνουν μέρος σε αυτό, ειδικά όταν σχετίζονται με ομάδες υπεξούσιων που βιώνουν τη βία μόνο και μόνο εξαιτίας της διαφορετικής «φύσης» τους - και δεν αναφερόμαστε στα ζώα μονάχα.

Την χρονιά που μας πέρασε κάνατε μεγάλη αίσθηση σε ανθρώπους αλλά και μέσα(ηλεκτρονικά και έντυπα) σχετικά με το Screamo Hardcore/punk που απλόχερα μας προσφέρατε. Μάλιστα έγινε ιδιαίτερη μνεία για την πρωτοτυπία αυτής της επιλογής αλλά και για το πόσο παρθένο είναι το εγχώριο έδαφος. Ήταν κάτι που επιλέχθηκε συνειδητά; Κατά πόσο ήρθε μέσα από τα ακούσματά σας; Πόσο κοντά είναι ο ήχος σας στις προσωπικές σας ηχητικές φιλοδοξίες;

Ο ήχος μας στα πρώτα στάδια μας ως μπάντα προέκυψε από μια απλή επιθυμία να εκφραστούμε μέσα από γρήγορες, δυνατές και παραμορφωμένες συνθέσεις απο τις οποίες δεν θέλαμε να λείπουν τα συναισθήματά μας όπως αυτά αποδίδονται με τις κραυγές αγωνίας και τα μινόρε ακόρντα. Εκείνη την περίοδο ίσως ακούγαμε Orchid λίγο παραπάνω απ' όσο έπρεπε.. Φιλοδοξίες ιδιαίτερες πέρα από το να αδείασουμε τα κεφάλια μας δεν νομίζω να υπήρχαν.

Παρακολουθώντας σας τα τελευταία δύο χρόνια, έχω μία υποψία πως συνθετικά βαδίζετε ολοένα και σε πιο απλά μονοπάτια. Είναι η ιδέα μου ή επικρατούν σιγά-σιγά οι punk επιρροές;

Δικιο έχεις, στα καινούρια μας κομμάτια έχει αλλάξει ο τρόπος που γράφουμε. Πολύ πιο πανκ, mid tempo δομές με το ίδιο κλάμα όπως πριν. Αυτό, όμως, δεν ήταν κάτι που έγινε ακριβώς συνειδητά, απλά μάλλον κατάλαβαμε πως θέλαμε να χορέψουμε παραπάνω.

Πέρισυ βγήκε η πρώτη σας κυκλοφορία σε κασέτα. Θα ήθελα να μου πείτε, το πώς επιλέχθηκε το format της κυκλοφορίας, σε πόσα αντίτυπα κυκλοφόρησε, που έγιναν οι ηχογραφήσεις, αν είστε ικανοποιημένοι από το αποτέλεσμα, δυσκολίες που μπορεί να συναντήσατε κατά την διάρκεια κλπ κλπ..

Όταν αποφασίσαμε πως το ντέμο/EP μας θέλαμε να βγει σε χειροπιαστή μορφή κατάλαβαμε πως δεν θέλαμε κάτι κρύο και άψυχο όπως θεωρούσαμε το cd, και πως αν ήταν να το πάρει κάποιος, να το πάρει επειδή επιθυμεί αναλογική μορφή, και όχι την ψηφιακή που έτσι κι αλλιώς μπορεί να βρεί και στο Bandcamp. Την κυκλοφορήσαμε με δικά μας έξοδα σε 200 αντίτυπα σε ένα τύπο στην βουλγαρία, τον Brutallica tapes, ενώ τα εξώφυλα κόπηκαν από εμάς εδώ. Η ηχογράφηση έγινε στο Ignite Studios στην αθήνα και με βεβαιότητα μπορούμε να πούμε πως ο Γιώργος έκανε τη καλύτερη δυνατή δουλειά απο την ηχογράφηση μέχρι το μάστερ μέχρι και το μαστίγωμα όπου αυτό μας χρειαζόταν. Η μόνη δυσκολία που προέκυψε είναι πως θα έπρεπε να ήμαστε πιο προετοιμασμένοι.

Σε συνέχεια της προηγούμενης ερώτησης. Παρατηρούμε τα τελευταία χρόνια μία στροφή των μπαντών σε μέσα κυκλοφορίας που για πολλά έτη θεωρούσαμε νεκρά. Η επιστροφή στην κασέτα (αλλά και το βινύλιο αν προτιμάτε) είναι ένα καινούργιο hype και trend ή ο κόσμος σιγά-σιγά επιστρέφει στις ηχητικές του ρίζες; Πώς βρίσκετε το γεγονός, πως πολλοί άνθρωποι παγκοσμίως δίνουν τον οβολό τους για αγορά ενός άλμπουμ σε ηλεκτρονική μορφη αντί να προτιμήσουν το format που έχει επιλέξει η ίδια η μπάντα;

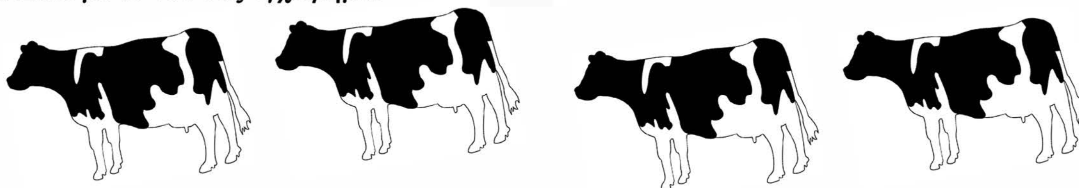
Πλέον είναι πολύ εύκολο να ακούσεις σε ηλεκτρονική μορφή υψηλής ποιότητας καινούργιες κυκλοφορίες (soundcloud, bandcamp κτλ), οπότε όσοι έχουν την αρρώστια του ήχου ζητάνε τη ζεστασιά της αναλογικής μορφής . Όσον αφορά την ενίσχυση ενός ατόμου προς μία μπάντα για αγορά της κυκλοφορίας σε ηλεκτρονική μορφή, δεν έχει διαφορά για εμάς. Κάθε μορφή αλληλεγγύης είναι ευπρόσδεκτη και δίνει πολλά παραπάνω από χρήματα, είτε μιλάμε για υλικό, είτε για ψηφιακό μέσο.

Είσαστε μπάντα που έχετε διαλέξει τους αυτοδιαχειριζόμενους χώρους για τις ζωντανές σας εμφανίσεις. Εχω την εντύπωση πως τα τελευταία χρόνια ζούμε την εποχή της απενεχοποιήσης κάποιων φλεγόντων ζητημάτων σε αυτούς. Πράγματα που θεωρούσαμε παγιωμένα έχουν κάνει σιγά-σιγά την στροφή τους (είσοδος, ωράρια έναρξης και λήξης μίας συναυλίας κλπ κλπ). Πώς βλέπετε αυτή την στροφή, αν υπάρχει βέβαια κάποια;

Ακόμα δεν μπορούμε να μιλάμε για στροφή αλλα για μία προσπάθεια για πιο ανθρώπινους όρους διεξαγωγής συναυλιών, για το κοινό και τα άτομα που τα τρέχουν τα σκηνικά. Πρέπει να γίνει αντιληπτό πως υπάρχουν άτομα που παλεύουν και πως τρώνε πακέτα συνεχώς, και χρειάζονται τη υποστήριξη του κόσμου, είτε αφορά ζητήματα όπως η είσοδος (και το πως θα την ονομάσουμε, χα-χα), είτε ο σεβασμός την ώρα του λάιβ, σκουπίδια, προσωπικές συμπεριφορές κτλ. Επειδή ακριβώς τα πράγματα δεν αλλάζουν απο τη μία μέρα στην άλλη, αυτά τα ζητήματα πρέπει να φανούν προς τα έξω και ας μας φαίνεται σκληρό.

Και για τέλος, θα ήθελα να μου πείτε 2-3 πράγματα για το πώς βλέπετε το μέλλον της μπάντας. Θα υπάρξει κάποια άμεση και ολοκληρωμένη κυκλοφορία; Υπάρχουν σκέψεις για κάποιο μεγαλύτερο τουρ, ίσως στο εξωτερικό αυτή τη φορά; Κλείστε την συνέντευξη όπως εσείς θέλετε.

Το μόνο που είχαμε σίγουρο προς το παρόν ήταν μια σπλιτ κυκλοφορία η οποία ματαιώθηκε και είμαστε σε στάδιο ανασυγκρότησης για το πώς θα κυκλοφορήσουμε τα καινούργια μας κομμάτια. Κλείνοντας θα θέλαμε να σας ευχαριστήσουμε ως βαλεριάνα zine που επιλέξατε να μας συμπεριλάβετε στη παρθενική σας κυκλοφορία και να πάνε όλα καλά με το νέο σας εγχείρημα.

Τζιλ Εριάν

IVAN NAROG

UNDERESTIMATED NOISES FOR THE HAPPY KIDS

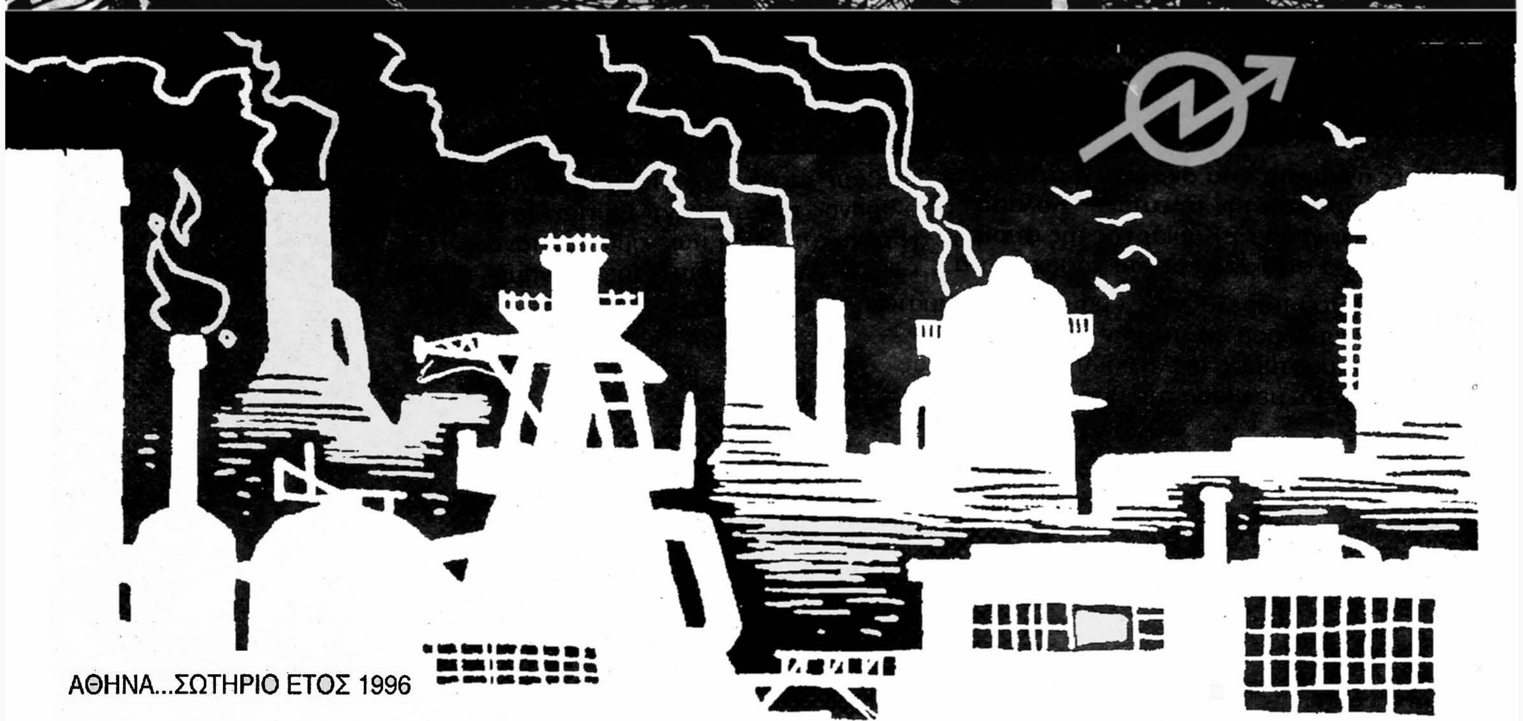
NORZ NORZ NORZ

"Narog is an experimental industrial/dark ambient project which created in summer of 2009 by Ivan and combines sounds from our modern living in order to draw a variety of pictures and emotions concerning ways of living nowadays,painful memories,lost loves,religion cultures."

contact: michos.giannis@gmail.com

Διατάραξη Οικιακής Ειρήνης

ΑΘΗΝΑ...ΣΩΤΗΡΙΟ ΕΤΟΣ 1996

Τέσσερα χρόνια πριν το 2000, δεκαπέντε χρόνια μετά την πρώτη έκρηξη του ΠΑΝΚ. Ο κλοιός γύρω απο τον αυτοοργανωμένο τρόπο ζωής και έκφρασης αρχίζει να στενεύει, τα περιθώρια να μικραίνουν. Τα πάντα έχουν μεταβιβαστεί στους "ειδικούς", για τα πάντα χρειάζονται "ενδιάμεσοι". Η απόσταση ανάμεσα στον δημιουργό και στο δημιούργημά του έχει μεγαλώσει πολύ. Οι δρόμοι για δημιουργία και έκφραση καναλιζαρισμένοι και στενά οριοθετημένοι. Το ξεπούλημα ή η απώλεια συνείδησης γεγονός. Κάμερες στραμένες στα κέντρα του ανθρώπινου εγκεφάλου έχουν αναλάβει το ρόλο του ρυθμιστή της σκέψης καθηλώνοντας τα 3/4 των εγκεφάλων του πληθυσμού απέναντι απο μια οθόνη που προβάλει εικόνες απο μια προκαθορισμένη ζωή που κανείς δεν χρειάζεται πια να την ζήσει αληθινά μιας και μπορεί απλά να την βλέπει. Η καθημερινότητα συνθλίβει. Η πραγματικότητα είναι αδυσώπητη και ο καθένας καλείται ή να την αντιμετωπίσει, ή σιωπηλά να την αποδεχτεί "πεθαίνοντας" στα 20 και ενταφιάζοντας το πτώμα του στα 70.

Εξι ομαδοποιήσεις ανθρώπων ξεκινώντας απο κάτι κοινό, το οτι παίζουμε μουσική που δεν είναι απλά ωραίες ή φάλτσες νότες σε ένα πεντάγραμμο αλλά ο δικός μας τρόπος επικοινωνίας, η δικιά μας ανάγκη για έκφραση, το όπλο που θα μας βοηθήσει να πολεμήσουμε την κυρίαρχη τάξη πραγμάτων, το εργαλείο που θα προξενούσε το ρήγμα, βρεθήκαμε και συζητήσαμε. Εχοντας ανακαλύψει πόσο μικροί και μόνοι ήμασταν απέναντι σε αυτό που είχαμε να αντιμετωπίσουμε, αποφασίσαμε να ενώσουμε τις προσπάθειες και τις κραυγές μας. Εχοντας άμεση σχέση με τις δύο καταλήψεις στέγης και αυτοδιαχειριζόμενα πολιτιστικά κέντρα, την VILLA AMALIA και VILLA ΒΑΡΒΑΡΑ, αποφασίσαμε να αποτυπώσουμε ένα κομμάτι απο τους προβληματισμούς μας σε βινύλιο.

Ο τρόπος που θα γινόταν αυτό συγκεκριμένος. Καμία εταιρία, κανένας manager ή ενδιάμεσος δεν θα αναλάμβανε την διεκπεραίωση αυτού του έργου αλλά μόνοι μας προχωρήσαμε ώς το τέλος παρόλες τις δυσκολίες που αντιμετωπίσαμε, και με τα λίγα μέσα αλλά με την μεγάλη θέληση που διαθέσαμε.

Η αναγκαιότητα που νοιώθαμε να προβάλουμε τον δικό μας πολιτισμό κόντρα στον κυρίαρχο πολιτισμό της εκμετάλλευσης και της απάθειας, μας έδωσε δύναμη να συνεχίσουμε και να ολοκληρώσουμε την προσπάθεια. Η προσπάθεια αυτή κατάφερε να ολοκληρωθεί σε 6 περίπου μήνες, έχοντας καταναλώσει άπειρο χρόνο και προσωπική εργασία απο κάποιους ανθρώπους καθώς και οικονομική και τεχνική βοήθεια απο φίλους και συντρόφους.

Η D.I.Y. δεν είναι εταιρεία. Είναι οι εκάστοτε ανθρώποι που επιλέγουν κάθε φορά να μεταδώσουν την έκφραση τους με τον συγκεκριμένο τρόπο και να αναλάβουν την διεκπεραίωση αυτής της προσπάθειας μόνοι τους κρατώντας μια τίμια στάση απέναντι στη δημιουργία τους και τους άλλους.

ΑΚΟΥΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΔΙΣΚΟ ΔΥΝΑΤΑ, ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΑ, ΑΙΣΘΑΝΣΟΥ ΤΟΝ,
ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΟΥ ΠΑΝΩ ΣΕ ΑΥΤΟ ΚΑΙ ΔΡΑΣΕ ΑΝΑΛΟΓΑ.
ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ......ΟΛΑ ΤΩΡΑ ΑΡΧΙΖΟΥΝ. D.I.Y. ΑΠΡΙΛΗΣ 1996

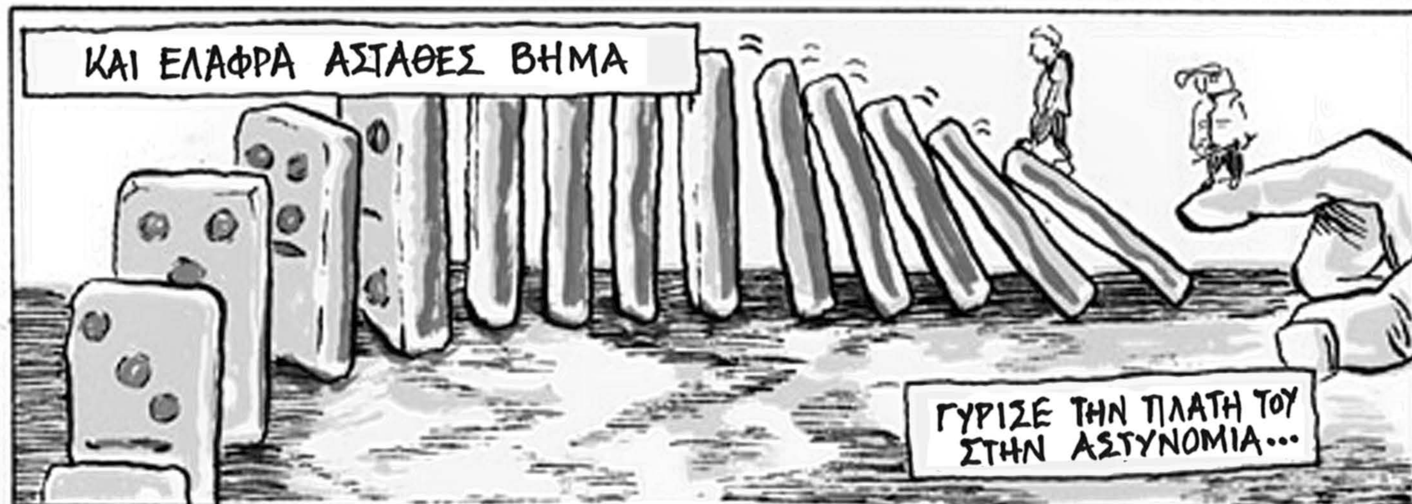
THANX TO:
NIKO (LIVE), ΠΑΥΛΟ, ΕΥΗ, VILLA AMALIAS, VILLA ΒΑΡΒΑΡΑ (HOME SWEET HOME), BIRTHWARD, ΑΤΟΜΙΚΗ ΣΧΑΣΗ, ΧΑΟΤΙΚΟ ΤΕΛΟΣ, TERRA INCOGNITA, ΩΧΡΑ ΣΠΕΙΡΟΧΑΙΤΗ, ΣΜΕΡΝΑ, ΡΑΔΙΟ ΟΥΤΟΠΙΑ, ΚΑΙ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΣΤΗΡΙΞΑΝ ΗΘΙΚΑ ΚΑΙ ΥΛΙΚΑ ΑΥΤΗ ΤΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ (ΞΕΡΟΥΝ ΑΥΤΟΙ ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ)...

THE TRUTH IS
INSIDE THE LINES

VALERIANA'S
X - FILES

ΤΟ VIDEO (ΤΟΥ 2009)
ΕΔΕΙΧΝΕ ΕΝΑΝ
ΜΕΣΗΛΙΚΑ ΑΝΔΡΑ...

ΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΤΙΣ ΤΣΕΠΕΣ

ΚΑΙ ΕΛΆΦΡΑ ΑΣΤΆΘΕΣ ΒΗΜΑ
ΓΥΡΙΣΕ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΤΟΥ
ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ...

ΚΙ ΑΥΤΟΙ ΤΟΝ ΒΑΡΕΣΑΝ
ΜΕ ΓΚΛΟΜΠ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ

ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΕΤΑΞΑΝ ΜΕ
ΔΥΝΑΜΗ ΣΤΟ ΕΔΑΦΟΣ

FROM THE
"G20, IAN TOMLINSON
& THE BAD APPLES"
LAST HOURS / HEY MONKEY RIOT
ΠΡΟΣΓΕΙΩΘΗΚΕ ΑΔΕΞΙΑ.

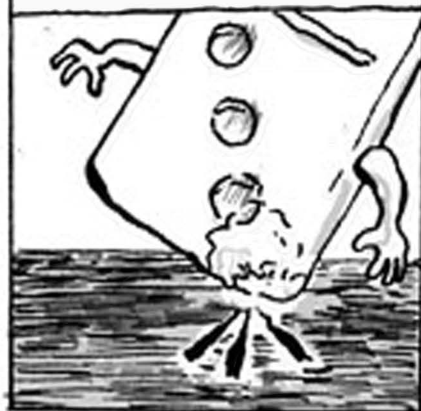

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΤΟΝ ΑΓΝΟΗΣΕ

ΟΙ ΔΙΑΔΗΛΩΤΕΣ ΤΟΝ ΒΟΗΘΗΣΑΝ ΝΑ ΣΗΚΩΘΕΙ !

ΚΑΙ ΟΤΑΝ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΕ ΛΙΓΟ ΜΕΤΑ...
ΠΑΛΙ ΔΙΑΔΗΛΩΤΕΣ ΕΤΡΕΞΑΝ ΝΑ ΤΟΝ ΒΟΗΘΗΣΟΥΝ ...

ΚΑΠΟΙΑ ΑΠ'ΑΥΤΟΥΣ ΚΑΛΕΣΕ ΑΣΘΕΝΟΦΟΡΟ

ΑΛΛΑ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΑΠΩΘΗΣΕ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ ΤΩΝ ΔΙΑΔΗΛΩΤΩΝ
ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΑΡΝΗΘΗΚΕ ΝΑ ΜΙΛΗΣΕΙ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΩΣΤΗ

Σ'ΕΝΑ ΑΛΛΟ ΦΙΛΜ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΝΑ ΠΕΦΤΕΙ ΜΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ

ΚΑΙ ΣΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΝΑ ΤΑ ΒΑΖΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

ΤΟ ΝΑ ΚΟΙΤΑΣ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΘΟΛΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΙΝΑΙ ΕΠΩΔΥΝΟ ...
ΑΛΛΑ ΚΑΤΑΘΛΙΠΤΙΚΑ ΨΥΧΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟ

ΣΧΕΔΟΝ
ΝΟΙΩΘΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝΤΑΣΗ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ !

ΚΑΙ Η ΤΡΟΜΑΧΤΙΚΗ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗ ΠΟΥ ΔΕΙΧΝΕΙ Ο ΕΠΙΚΕΦΑΛΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΟΚΑΡΙΣΤΙΚΗ...

ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΑΝΕΤΑ ΝΑ ΗΤΑΝ ΚΑΠΟΙΟΣ ΑΛΛΟΣ ΠΟΥ ΘΑ ΠΕΤΟΥΣΑΝ ΣΑΝ ΣΑΚΙ
ΚΑΙ ΘΑ ΤΟ 'ΠΙΑΝΕ ΤΟ VIDEO

Μουσικά, συνάντησα πρώτη φορά τους *Burnt Cross* στην συλλογή αλληλεγγύης *"Prisoner Of War"* (2011). Ένα Compilation CD από Αγγλία μεριά, για καλό σκοπό και με ελεύθερη συνεισφορά, για τα έξοδα φυλακισμένων αγωνιστών υπεράσπισης των δικαιωμάτων των ζώων. Αιχμή του δόρατος ήταν ο τότε φυλακισμένος J.J. (ακτιβιστής και παράλληλα κιθαρίστας των *"Active Slaughter"*) για την συμμετοχή του στην καμπάνια ενάντια στα εργαστήρια της Huntingdon Life Sciences. Η κίνηση φαίνεται να βοήθησε αρκετά και μετά την αποφυλάκιση του όλα τα χρήματα που συγκεντρώθηκαν από το CD δόθηκαν σε συλλογικότητες υπεράσπισης "πολιτικών" κρατούμενων.

Οι Burnt Cross συμμετέχουν στη συλλογή -και μού συστήνονται- με το κομμάτι *"Ian Tomlinson"*... Κάποιος ακόμα κρατούμενος, σκέφτομαι αυθόρμητα, πιθανόν από το "Μέτωπο Απελευθέρωσης Ζώων (A.L.F)... Κάτι όμως δεν μου κολλάει στους στίχους... Και αρκετό καιρό αργότερα, η αλήθεια είναι, ανακαλύπτω ότι ο Ian Tomlinson δεν είναι κάποιος υπερασπιστής ζώων. Αλλά ένα μεσήλικο και αλκοολικό "αδέσποτο" κατά τους μπάτσους, όπου με ένα πισώπλατο χτύπημα στο σβέρκο (από το γκλομπ του αστυνόμου Harwood) τον στέλνουν από 'κει που ήρθε. Και όλα αυτά κατά την διάρκεια διαδήλωσης ενάντια στη G20, την 1η Απριλίου του 2009 στο Λονδίνο.

Τόσες πολλές αληθινές ιστορίες βγαλμένες μέσα από την ζωή αλλά και από τις μουσικές αναζητήσεις! Γι' αυτό και αγαπώ τόσο πολύ το punk και δη το πολιτικοποιημένο. Για την σχέση του με το είδος ο Rob Mazza (το έτερο ήμισυ του συγκροτήματος) λέει:

"Ήμουν περίπου 13 ετών και μέσα στη metal σκηνή όταν άκουσα για πρώτη φορά Sex Pistols. Άρχισα να αναζητώ περισσότερο punk και το πρώτο LP που αγόρασα ήταν το Penis Envy των Crass, το όποιο με οδήγησε στην πολιτική πλευρά του πανκ και στο να ενημερωθώ για μπάντες όπως οι Active Minds, Civilised Society, Conflict κλπ και αυτό μας ενέπνευσε να ξεκινήσουμε την πρώτη μας μπάντα τους Active Response όταν ήμασταν 15. Συμμετείχαμε σε συναυλίες αλληλεγγύης, γράφαμε σε fanzines και για τον ακτιβισμό από τότε και για λίγα χρόνια μέχρι τη δεκαετία του '90, όταν και ενασχοληθήκαμε περισσότερο με τον μη κομματοποιημένο χώρο. Για μένα το punk υπήρχε πάντα για την πολιτική, μπορώ να ακούσω Misfits ή Ramones πολύ ευχαρίστως, αλλά ένα punk τραγούδι που είναι οργισμένο και έχει ένα μήνυμα με ευχαριστεί περισσότερο επειδή είναι αυτό που είμαι, το νιώθω μέσα μου, και το να το ακούω σ' αυτή τη πρωτόγονη μορφή με ένα ηχηρό soundtrack είναι απλά υπέροχο. Το punk είναι μόνο ένα μικρό κομμάτι των ειδών που ακούω, αλλά είναι αυτό που μου μιλάει περισσότερο από ό, τι τα άλλα, αυτό που κυριαρχεί τη ζωή μου με έναν τρόπο που είναι πάντα εκεί, ακόμη και όταν δεν το ακούω. Κανένα άλλο είδος δεν μου προκαλεί αυτό το συναίσθημα ούτε κατά το ελάχιστο."

Και συνεχίζει σχετικά, με το κατά πόσο το punk θα μπορούσε από μόνο του να αποτελέσει ένα επαναστατικό κίνημα αλλά και για τα νέα συγκροτήματα του είδους:

"Το πίστευα αυτό τη δεκαετία του '80 (ακόμη και στις αρχές της δεκαετίας του '90), όταν το punk ένωνε τους ανθρώπους και μας έφερε τα Reclaim the Street (Επανοικειοποίηση των δρόμων) και Stop the City-style protests (Σταματήστε τις «πολιτισμένες» διαδηλώσεις). Τώρα δεν σκέφτομαι έτσι. Νομίζω ότι έχει κάποιο ρόλο, αλλά τα γεγονότα είναι μεγαλύτερα από αυτό. Είμαι ευτυχής για το ότι όλα τα είδη ανθρώπων είναι έξω για να αντιμετωπίσουν την αδικία, και όχι μόνο οι punks. Νομίζω ότι η punk σκηνή δεν πράττει αρκετά. Πολλοί από τους παλιούς, που μπορεί να μην φαίνονται punk πια, εξακολουθούν να συμμετέχουν και να διαμαρτύρονται,άρα πολλοί παραμένουν punk μέσα τους, απλώς δεν είναι τόσο εύκολα αναγνωρίσιμοι. Νομίζω ότι βλέποντας τα βίντεο ξυλοδαρμών φοιτητών από μπάτσους και όλη αυτή η οργή απέναντι στις τράπεζες κλπ, είναι το εφαλτήριο για ριζοσπαστική δράση, όχι για punk...

Λοιπόν, υπάρχουν κάποιοι σαν τους Constant Fear, Suicide Bombers, Total Bloody Chaos – αλλά δεν είναι αρκετοί. Χρειαζόμαστε περισσότερα anarcho-punk συγκροτήματα για να περάσουμε το μήνυμα προς τα έξω, να ενωθούμε και να υπάρξει κάποια ανάταση της σκήνης και πάλι. Υπάρχει μια τάση που ονομάζεται «New Oi!", η οποία προσελκύει ναζί που προκαλούν προβλήματα, όπως Sieg-hiel επιφωνήσεις καταστρέφοντας συναυλίες. Η αντεπίθεση έχει ξεκινήσει, αλλά οι άνθρωποι πρέπει να διαλέξουν πλευρά. Έχω βαρεθεί τις punk μπάντες που τραγουδούν για μεθύσια. Είναι απλά σκατά. Γίνονται τόσα πολλά εκεί έξω και το μόνο που κάνουν είναι να τραγουδάν χάλια και να γκρινιάζουν για άλλους που έχουν κάτι αξιοπρεπές να πουν. Είναι ο λόγος που εγώ προσωπικά δεν συμμετέχω στη σκηνή. Ασχολούμαι με τον ακτιβισμό, ο οποίος είναι πιο punk για μένα από αυτούς που ντύνονται punk για τη μόδα και το «χάος». Όπως ανέφερα και πριν, αν αυτή είναι η κουλτούρα σου εντάξει, απλά έμενα δεν μου κάνει. Θεωρώ ότι δεν διαφέρει από τον οποιοδήποτε που μεθάει και κάνει τσαμπουκάδες το βράδυ Σαββάτου. Τι το επαναστατικό υπάρχει σ'αυτό;

...Δεν ξέρω (ποιο είναι το μέλλον του punk). Δεν μιλώ για το punk κίνημα στο σύνολό του προφανώς, και υπάρχουν τόσοι πολλοί τύποι punk πια. Δεν ενδιαφέρομαι για το μεγαλύτερο μέρος του, μόνο για τα συγκροτήματα που έχουν κάτι αξιοπρεπές να πουν. Ελπίζω ότι θα έχουμε περισσότερα συγκροτήματα για να διαδώσουν το μήνυμα, αλλά εγώ δεν θρέφω και πολλές ελπίδες. Νομίζω ότι αυτό που είναι πιο σημαντικό είναι για τους ανθρώπους να εμπλακούν με τον πολιτικό ακτιβισμό, είτε αυτοί είναι punk είτε όχι. Δεν με νοιάζει για τις σκηνές."

Ξανασυναντήθηκα μουσικά με τους Burnt Cross λίγο καιρό αργότερα (από το *"Prisoner Of War"*) και συγκεκριμένα όταν αναζητούσα νέο υλικό και τραγούδια για αντιμιλιταριστικούς σκοπούς. Και έπεσα πάνω στο διαμάντι τους *"Arms Trade Death Trade"*, ενθουσιάστηκα και 'ξόκειλα για λίγο των αντιμιλαταριστικών μου αναζητήσεων, ψάχνοντας περισσότερα για την μπάντα! Δεν χρειάστηκε και πολύς χρόνος για να εγκατασταθούν στην μουσική μου καθημερινότητα και την καρδιά μου! Η ξεκάθαρη πολιτικοποίηση τους δεν αφήνει περιθώρια παρερμηνείας σχετικά με το όνομα τους, προσωπικά φανταζόμουν μια εκκλησία να καίγεται και από μακριά να φαίνεται ο φλεγόμενος σταυρός της, και μάλλον δεν με πρόδωσε η φαντασία μου:

"Ήθελα ένα λιγότερο πολιτικό όνομα, να αποφύγω το στυλ κράτος / σύστημα, μου αρέσει το old school metal, και επίσης δίνει ένα στίγμα της απέχθειας μας στην θρησκεία υποθέτω. Κάποιοι θεώρησαν ότι θα σχετιστεί με τη Κου Κλουξ Κλαν, και εγώ το σκέφτηκα, αλλά είμαστε αντιφασίστες και αυτό βγαίνει έντονα στους στίχους μας, έτσι καμία σύγχυση δεν υπάρχει. Καθώς είμαστε διμελής μπάντα δεν χρειάστηκε να αγωνιστώ πολύ για να κρατηθεί το όνομα."

Αν και έρχεται κατευθείαν από τα 80's ο ήχος των *Burnt Cross* είναι φρέσκος και κρυστάλλινος. Δεδομένου μάλιστα και του drum machine που χρησιμοποιούν τα δυο αδέρφια απ' το Brighton, ο Rob και ο Paul, μοιάζει με επίτευγμα η φυσικότητα και η ζωντάνια των συνθέσεων τους. Τόσο που φαίνεται σαν το Βρετανικό anarcho-punk των 80's να βρήκε τους Burnt Cross και όχι το αντίστροφο. Όταν ακούει για πρώτη φορά κανείς τις δουλειές τους είναι εντελώς φυσικό να του έρχονται στο νου αντίστοιχες μπάντες που ξεκινούν από "C", όπως οι: Crass, Conflict, Cress και οι -πρώιμοι- Chumbawamba..! Χωρίς όλο αυτό βέβαια να σημαίνει πως δεν έχουν ήδη κατακτήσει τον προσωπικό τους και αναγνωρίσιμο ήχο. Οι δε στίχοι είναι καθαρά κοινωνικοί και πολιτικοί, συχνά καταιγιστικοί αλλά πάντα απλοί, λιτοί και απέριττοι. Κάτι που σε συνδυασμό με τα καθαρά φωνητικά σε κερδίζουν άμεσα. Αυτά από την πλευρά του ακροατή, από την πλευρά των δημιουργών η συνέχεια της ιστορίας:

RM : "Ξεκινήσαμε τον Ιανουάριο του 2007. Η ατζέντα περιλάμβανε το θέμα των πολιτικών δικαιωμάτων της τότε κυβέρνησης των Εργατικών, η οποία εφάρμοσε δρακόντειους νόμους που αποσκοπούσαν στην τρομοκρατία, αλλά που στην πραγματικότητα χρησιμοποιούνταν για να τρομοκρατήσει και να ελέγχει τους απλούς πολίτες. Το πρώτο κομμάτι της πρώτης κυκλοφορίας μας ήταν αφιερωμένο σε αυτό. Είχα συμμετάσχει σε πολλές διαδηλώσεις και παρατήρησα σημαντική αλλαγή στην τακτική της αστυνομίας απέναντι σε όποιον τολμούσε να χρησιμοποιήσει τη φωνή του, είτε κατά του πολέμου ή σε ζητήματα όπως τα δικαιώματα των ζώων. Οι μπάτσοι άρχισαν να φωτογραφίζουν τους πάντες, να κάνουν επιδρομές σε σπίτια, να δημιουργούν βάση δεδομένων και να παρακολουθούν ανθρώπους. Ήταν πολύ ανησυχητικό, και εξακολουθεί να είναι (αν όχι και χειρότερα) με το νέο κύμα διαδηλώσεων που είναι σε εξέλιξη σε όλο τον κόσμο. Πιστεύαμε ότι δεν υπήρχαν αρκετές μπάντες εκεί έξω με πολιτική στάση έναντι όλων αυτών, γι 'αυτό αποφασίσαμε να γράψουμε στίχους που οι άνθρωποι θα μπορούσαν να καταλάβουν, ελπίζοντας να τους διεγείρουμε λίγο.

Οι μουσικές επιρροές για τους Burnt Cross ήταν η anarcho-punk σκηνή της δεκαετίας του 1980. Νιώθαμε ότι σχεδόν κανείς δεν έκανε παρόμοια πράγματα και αγαπήσαμε τον ήχο συγκροτημάτων όπως οι Conflict, οι Flux of Pink Indians, οι The Apostles, οι Antisect κλπ. Υπάρχουν πολύ καλές μπάντες στην crust σκηνή, αλλά το μήνυμα χάνεται αφού κανείς δεν μπορεί να ακούσει και να καταλάβει τι λένε. Θέλαμε τα φωνητικά μας να είναι σαφή, καθαρά και να μην έχουν τον βρώμικο ήχο που είναι ελκυστικός στους punk που ακούνε και μη πολιτικοποιημένες μπάντες. Προσωπικά δεν θα έμπαινα στον κόπο να κάνω ένα συγκρότημα αν δεν ήταν πολιτικό. Δεν βρίσκω το νόημα των κομματιών που πολλές cartoon punk μπάντες έχουν. Ο καθένας στο είδος του, και σίγουρα αυτό το ύφος δεν κάνει για εμάς.

Όσον αφορά άλλες μπάντες, αγαπάμε το old school metal, πιθανώς πολύ, αν όχι περισσότερο από το punk! Αγαπημένοι μου είναι οι Celtic Frost, οι Mercyful Fate, οι Manowar και άλλες αυτού του είδους, αλλά και πιο folk-y όπως οι Steeleye Span, οι Pentangle, και οι Mellow Candle. Ο Paul αγαπά το βόρειο soul/ska, έτσι καταλαβαίνεις ότι μας αρέσουν πολλά είδη μουσικής, αλλά θεωρήσαμε ότι το punk έχει αυτή τη δυναμική που ταιριάζει με τους στίχους που θέλαμε να γράψουμε. Δεν είμαι μεγάλος μουσικός, οπότε ήταν και πιο εύκολο στο παίξιμο. Αλλά έπαιζα σε παρόμοιες punk μπάντες όταν ήμουν έφηβος, και το είχα πάντα στην καρδιά μου από τα σχολικά μου χρόνια."

Το punk, ακόμα και σε μοριακό επίπεδο, είναι συνυφασμένο με την άρνηση, την ανυπακοή και την διαμαρτυρία. Ακόμα και όταν αυτές εκφράζονται με έναν πρωτόλειο και άγαρμπο τρόπο, όταν μιλάμε για punk η κοινωνική εναντίωση ("αντικοινωνικότητα" τη βαφτίζουν οι ψυχίατροι και οι δικαστές) είναι πανταχού παρούσα. Οι Burnt Cross φυσικά και ανεβάζουν το επίπεδο και από την "πρωτογενή κραυγή" περνάνε στην "συνειδητή εναντίωση", μερικοί τίτλοι τους είναι χαρακτηριστικοί: Life Is A Battlefield / Freedom Of Speech / In Nature We Trust / Remember Chernobyl / Break The Law, Not The Poor / Too Many Graves / Hate Of The Holy / This Bloody Age / Consumed / Smash The Labs / Legacy Of War / Jacking Up Jesus ... Και όταν μια μπάντα γράφει οργισμένα τραγούδια με ανάλογη θεματολογία, η πολιτική δράση πρέπει να θεωρείται δεδομένη:

IN NATURE WE TRUST

" Είμαι αρκετά ενεργός πολιτικά. Το περασμένο Σαββατοκύριακο οργάνωσα μια τρίωρη διακοπή λειτουργίας του τοπικού Starbucks, συμμετέχω στην τοπική αντιπολεμική ομάδα και σε κινήσεις κατά ακροδεξιών ομάδων δρόμου όπως το EDL. Ασχολούμαι με τον ακτιβισμό για 20 χρόνια, από το Hunt Sabotage και την διάσωση ζώων σε περιβαλλοντολογικές και αντιφασιστικές διαδηλώσεις. Πιθανότατα θα το κάνω αυτό σε όλη μου τη ζωή. Η αντίσταση εδώ είναι αδύναμη για να είμαι ειλικρινής, σε σύγκριση με χώρες όπως η Ιταλία και η Ελλάδα. Υπήρξαν μερικές καλές διαδηλώσεις το περασμένο έτος με μαθητές και anti-cuts groups, αλλά φέτος ήταν ήσυχα. Ελπίζω ότι πολύ σύντομα οι άνθρωποι θα αρχίσουν να βγαίνουν στους δρόμους και πάλι για να δείξουν σε αυτή τη κυβέρνηση πλουσίων μαλάκων ότι ξέρουμε τους σκοπούς τους και δεν πρόκειται να το ανεχτούμε αυτό. Φυσικά αυτό έγκειται και σε εμάς, το να αλλάξουμε εμάς τους ίδιους, να μην υπακούμε τους νόμους με τους όποιους διαφωνούμε και όταν είναι εφικτό να δραπετεύουμε του συστήματος με το να δουλεύουμε λιγότερο ή μόνο για μας, να πληρώνουμε λιγότερους φόρους, να καλλιεργούμε το δικό μας φαΐ, να καταλάμβανουμε κτίρια, να καταναλώνουμε λιγότερο, να μεταδίδουμε γνώσεις κλπ. Όλοι είναι τρόποι για να αγνοήσουμε τις μαλακίες τους και να μην αποτελούμε κομμάτι τους.
Η κυβερνητική πολιτική είναι πιθανώς ίδια όπως και στις περισσότερες χώρες, γαμώντας τους φτωχούς και προστατεύοντας τους πλούσιους φίλους τους. Τα εθνικά χρέη είναι ένα ψέμα και δεν υπάρχουν, τα χρήματα είναι προϊόντα πατήματος ενός κουμπιού και οι φτωχοί αναγκάζονται να δουλεύουν σαν τα γαϊδούρια για να βελτιώνουν τη δυσχερή θέση τους. Ο καπιταλισμός δεν δουλεύει, και όσο πιο γρήγορα καταρριφθεί και αντικατασταθεί από ένα πιο συμπονετικό σύστημα, η κατάσταση θα βελτιωθεί."

Από τη στιγμή της "ανακάλυψης" τους και έπειτα, η παρακολούθηση της εξέλιξής και της δημιουργικής τους πορείας είναι μια ευχάριστη ενασχόληση, τόσο που δεν θα μπορούσε να λείπει ένα κείμενο σαν κι αυτό από τα "Κολάζ της Βαλεριάνας". Μπορεί να μην είναι όλα ρόδινα στον πλανήτη του φλεγόμενου σταυρού αλλά σίγουρα αποτελούν μια από τις πιο αξιόλογες περιπτώσεις της εποχής μας. Είναι αρκετά φιλικοί και ανοιχτοί στην επικοινωνία και διανέμουν μόνοι τους τις κυκλοφορίες τους. Σίγουρα θα ξαναυπάρξει επαφή, ίσως και κάποιο κάλεσμα για συναυλία, αν και οι ζωντανές εμφανίσεις δεν είναι το φόρτε τους:

Μας καλούν συχνά για συναυλία, αλλά η αλήθεια είναι ότι έχουμε κάνει μόνο δυο εδώ στο Brighton. Είμαστε ουσιαστικά μόνο a home recording project. Πήραμε κάποιους φίλους να παίξουν μαζί μας και ήταν πολύ ωραίο να ακούμε τα τραγούδια σαν κανονικό συγκρότημα. Η πρώτη συναυλία ήταν σε μια κοινοτική αίθουσα με μπάντες όπως οι Surrender and Larm. Ήταν μια καταπληκτική συναυλία με ωραία ατμόσφαιρα και υπέροχους ανθρώπους. Ήταν το είδος της συναυλία, όπου όλοι βοήθησαν, συμπεριλαμβανομένου και του καθαρίσματος στο τέλος. Ήταν μια εκδήλωση των αντιφασίστων και οργανώθηκε συλλογικά. Δυστυχώς, η δεύτερη συναυλία όπου παίξαμε με τους Inner Terrestrials ήταν το αντίθετο: ακριβό εισιτήριο, κερδοσκόποι οργανωτές και κονσόλα μίξης για rockstar τύπους, που το πήραν πολύ στα σοβαρά και μας έκοψαν όταν βγήκαμε δύο λεπτά από τον καθορισμένο χρόνο μας. Σκατά σε ο΄λες αυτές τις μαλακίες. Αν κάνουμε ποτέ ξανά συναυλίες, θα πρέπει να είναι σε DIY χώρους με ανθρώπους που ξέρουν τι είμαστε. Έτσι, όχι, δεν θα υπάρξουν περιοδείες

Τα αποσπάσματα συνεντεύξεων των Burnt Cross προέρχονται από:
souciant.com (2011)
schizo fanzine (Σουηδία) 2013. Πολλές ευχαριστίες στη Sanity Assassin για την μετάφρασή τους!
Αναζητήστε τους ίδιους στο facebook και στο www.last.fm.

[Λιβ Εριάνος]

[Moscow Death Brigade]

Papers, please!

Λάθος τόπος γέννησης, λάθος έγγραφα, λάθος προφορά
"Η παρουσία σας εδώ είναι ένα απαράδεκτο λάθος"
με άριστους θεατρινισμούς τους γυρίζουν την πλάτη
τους φτύνουν κατάμουτρα το ψέμα, αδίστακτοι πάντα...

Papers, please! They get you on your knees
Χαρτιά, παρακαλώ! Θα σας ρίξουν στα γόνατα!
Straight face, race to the death, Deaf to your pleas
Πρόσωπο ευθύ, αγώνας με το θάνατο, κωφεύουν στους λόγους σας!
Who's the real illegal people, who's the real disease?
Ποιοι πραγματικά είναι παράνομοι ως άνθρωποι, ποια είναι η πραγματική μάστιγα;
We're all immigrants, we're all refugees!
Είμαστε όλοι μετανάστες, είμαστε όλοι πρόσφυγες!

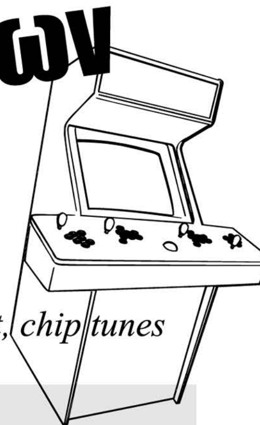
Η ιστορία επαναλαμβάνεται, ο κύκλος κλείνει
όπως και πριν από 80 χρόνια εγκαταλείψαμε εκείνους στο θάνατο,
αυτούς που έτυχε να γεννηθούν στη λάθος πλευρά του φράχτη,
αγνοώντας τις προφανείς θηριωδίες και τις κραυγές απόγνωσης

οι άλλοι λαοί δεν έχουν δικαίωμα
να ζουν αξιοπρεπώς

Πρόσεξε το θηρίο,
τουλάχιστον θα ξέρεις τι να περιμένεις,
οι αρχές κηρύττουν τον πόλεμο, οι λαοί παραμένουν αδρανείς
και αρνούνται τη συνυπευθυνότητα στη βία των ηγετών τους...
Κλειστά μυαλά, κλείστε τα σύνορα: άρνηση εισόδου,
το τίμημα της οικονομικής άνεσης είναι οι αθώες ζωές τους
Δεν γίναν όλοι ξαφνικά απαθείς, έχουμε χάσει καιρό την ανθρωπιά μας
Αντιμετώπιση γεγονότων, όχι ευχαριστώ. "Το διαβατήριό σας στερείται σφραγίδων,
παρακαλούμε επιστρέψτε στον πόλεμο, στα βασανιστήρια και τα στρατόπεδα θανάτου"
Κατατάσσεστε στην κατηγορία των παράνομων ανθρώπων,
καταδικαμένοι από αυτούς που απομυζούν έως αίματος τη χρυσή αγελάδα

We're all immigrants, we're all refugees!

Locomalito ο αναρχικός των Video Games

“I'm a free developer of traditional video games - Those who care about pixel art, chip tunes and good challenges are welcome here.Take what you want, you're invited!”

Κάπως έτσι θα σε καλωσορίσει η προσωπική σελίδα του σύγχρονου video game hero Locomalito και η υποσημείωση από κάτω θα σου ξεδιαλύνει και τις παραμικρές αμφιβολίες και σκιές : “New old video games”. Ο Locomalito έπεσε στην αντίληψη μου τα τελευταία χρόνια και αν δεν είναι ό,τι καλύτερο έχω ανακαλύψει στην gaming περιπλάνηση μου, τότε σίγουρα είναι ό,τι πιο διασκεδαστικό και αληθινό. Πιτσιρικάς στην Ισπανία της δεκαετίας του 80’ μεγάλωσε μέσα στα «ουφάδικα» χαλώντας, σύμφωνα με τον ίδιο, μία περιουσία στις mame και arcade πλατφόρμες της εποχής. Περνώντας τις ώρες του με sci fi ταινίες και άφθονη ηρωική φαντασία.

Παρά το σχετικά μικρό της ηλικίας του, το αισθητικό αποτέλεσμα των σχεδόν απόλυτα ρεαλιστικών γραφικών της εποχής μας τον αφήνει αδιάφορο και ο ίδιος μάλλον γυρνά την πλάτη επιδεικτικά στις σύγχρονες graphic μηχανές και στα μάλλον πολυπλοκότατα gameplay.

Αν ψάξει κάποιος/α τις προσωπικές του σελίδες θα διαπιστώσει πως οι επιρροές του μάλλον κρύβονται στις κονσόλες 8 και 16 bit με αγαπημένες μάλλον τις Sega mega drive 2, (S)Nes, Neo Geo, Amiga series και με αγαπημένη περίοδό του μάλλον τη χρυσή δεκαετία των action και adventure platform παιχνιδιών η οποία κρατάει από τα μέσα του 80’ μέχρι και τα μέσα του 90’ και σίγουρα πριν τις μηχανές 32 και 64 bit.

Με στοιχεία σχεδιαστικά και σεναριακά από τις πιο όμορφες σελίδες των παιδικών μας χρόνων και παραμυθιών ο Locomalito μάς θυμίζει πως υπήρχε μία εποχή που το gaming ήταν ασχολία κοινωνικής δικτύωσης που ερχόταν μέσα από την διασκέδαση και την ψυχαγωγία παρά από το άγχος και την ψυχολογικά πιεστική αναπαράσταση της καθημερινότητάς μας σε παιχνίδια ρεαλιστικών γραφικών.

Μάζεμα πόντων, ατελείωτη καταδίωξη, γαρνιρισμένα βέβαια με τις κατάλληλες δόσεις αγωνίας και λεπτού arcade χειρισμού όπου και το παραμικρό λάθος θα σου κοστίσει την ζωή συνθέτουν ένα άκρως διασκεδαστικό 30λεπτο – 45λεπτο. Άλλωστε όπως λέει και ο ίδιος, «Δεν μπορώ να διαθέσω πάνω από 30 με 40 λεπτά για παιχνίδι στην καθημερινότητά μου. Αυτό είναι όλο το concept αυτού που παρουσιάζω».

Βιντεοπαιχνιδογραφία:

8Bit killer (2008)
L’abbaye des Morts (2010)
Hydorah (2010)
Viriax (2011)
Veminest (2012)
EFMB (2012)
Maltida Castilla (2012)
Verminian Trap (2013)
Gaurodan (2013)
The curse of issyos (2015)

http://www.locomalito.com/

Τζιλ Ε

Λίγα πράγματα, από τα πολλά, που θα ήθελα να μάθω, σαν φαν και σαν φανζινάς, από τους

για τους I WANT THE MOON:

A: Αλέξανδρος, κιθάρα/φωνή,
B: Βασίλης, τούμπανα, **M:** Μελέτης, μπάσο,
T: Τάσος, κιθάρα, **IWTM:** Όλοι/ες μαζί.

- Προσπερνάμε τους LEATHERFACE (χε! χε!) για να φτάσουμε στο αριστούργημα της Ούρσουλα Λε Γκεν "Ο αναρχικός των δυο κόσμων" (όπου εξόριστοι αναρχικοί του μέλλοντος από τον πλανήτη Γη, δημιουργούν -κάτω από αντίξοες συνθήκες- στο Φεγγάρι την ουτοπική τους κοινωνία). Ποιος ο ρόλος της "ουτοπίας" στην καθημερινή ζωή και στο έργο των I WANT THE MOON;

IWTM: Δεν θα μπορούσες να βρεις καλύτερη αλληγορία. Είμαστε κι εμείς *από επιλογή* εξόριστοι από την κυρίαρχη κουλτούρα, δημιουργούμε κάτω από αντίξοες συνθήκες -στη γη μεν αλλά με τα μάτια στο φεγγάρι- μουσική και στίχους που αφορούν μια μικρή ομάδα ανθρώπων. Οι άνθρωποι αυτοί, με τον τρόπο που δραστηριοποιούνται, με τον τρόπο που ζουν και με τις επιλογές που κάνουν δείχνουν να έχουν μια δυσανεξία στην αθλιότητα αυτού του δυστοπικού κόσμου εν συνόλω και να φλέγονται από την επιθυμία να χτίσουν μια μικρή ουτοπία, ή έστω κάποιες προσωρινά αυτόνομες ζώνες -για να μνημονεύσουμε τον Hakim Bey- όπου η ζωή θα είναι πιο πλούσια και ενδιαφέρουσα, προπάντων αυθεντική, άρα αδιαμεσολάβητη. Και ακόμα περισσότερο, επιθυμούν διακαώς, παρ' όλες τις αντιφάσεις των οποίων όλοι είμαστε θύματα, να γίνει ο κόσμος καλύτερος, να ζουν όλοι οι άνθρωποι αξιοπρεπώς.
Αυτό επιθυμούμε κι ημείς και μάλιστα -ακόμα πιο ουτοπικό- το επιθυμούμε και για τους άλλους ανθρώπους, ακόμα και γι' αυτούς που δεν ακούνε I want the moon.

- Γιατί επιλέγουν αγγλικό στίχο και ποια η θεματολογία των τραγουδιών τους; Με ποια κριτήρια επιλέγουν τις όποιες διασκευές τους;

A: Δεν τον έχουμε επιλέξει ακριβώς. Απλώς ο Τάσος είχε κάποιους έτοιμους στίχους όταν πρωτοξεκινήσαμε. Τους δουλέψαμε περαιτέρω και είχαμε έτοιμη βάση για τα πρώτα μας κομμάτια. Είναι αλήθεια ότι ο αγγλικός στίχος είναι πιο εύχρηστος, ειδικά στο είδος της μουσικής που παίζουμε, έχει πολλά μονοσύλλαβα, κάνει εύκολα ρίμα, άσε που μπορείς να λες μαλακίες και κανείς να μην καταλαβαίνει. Εγώ που ξεχνάω και λόγω ηλικίας καμιά φορά τους στίχους στα live, τραγουδάω ότι να 'ναι και δεν τρέχει μία. Ο ελληνικός στίχος από την άλλη είναι πρόκληση, είναι πιο απαιτητικός, ειδικά αν δεν θες να τραγουδάς παπαριές για αγάπες, ψυχές, καρδιές, μοναξιές -που κάνουν εύκολη ρίμα. Νομίζω ότι καμιά φορά, ακριβώς επειδή δεν σου βγαίνει η ρίμα ή το μέτρο, πέφτεις στην παγίδα να αλλοιώσεις το αρχικό νόημα αυτού που ήθελες να πεις και καταλήγεις να λες βλακείες ή πράγματα που δεν τα εννοείς. Αυτό προσπαθούμε να αποφύγουμε και γι' αυτό μας παίρνει χρόνο να βγει ελληνικός στίχος.

IWTM: Για την ώρα έχουμε ένα κομμάτι με ελληνικό στίχο που έχει γαλλικό τίτλο, το La guerre est déclarée και τώρα δουλεύουμε άλλο ένα.
Η επιλογή των διασκευών έχει να κάνει κυρίως με το δίπτυχο διασκέδαση-προπόνηση. Ναι τολμάμε να το παραδεχτούμε, διασκεδάζουμε στα live μας, είτε μας βλέπουν 5 είτε 505 άτομα. Και για μας live είναι όλη η διαδικασία,

όλη η εμπειρία, η γνωριμία με τους ανθρώπους που το τρέχουν, με τις μπάντες, το στήσιμο ενίοτε, η βοήθεια, η συνδιοργάνωση. Φυσικά άμα υπάρχει ωραίο feedback από τον κόσμο τα πράγματα είναι πάντα καλύτερα. Πιο απολαυστικά. Επιλέγουμε κομμάτια είτε που μας δυσκολεύουν παιχτικά, είτε που μας ανεβάζουν τη διάθεση κι ας μην έχουν σχέση με το ύφος της μπάντας. Ως εκ τούτου έχουμε παίξει κατά καιρούς: από Leatherface το So lonely, από Blitz το New Age, από New Model Army το The Hunt, από Motorhead το Killed by Death και το Back at the funny farm, από GBH το Sick Boy.

- Ποιες είναι οι σχέσεις τους, και με ποιες άλλες μπάντες και συλλογικότητες συνεργάζονται συχνότερα;

IWTM: Είναι και ο Κωστής στο φανζίν; Ε, με τους Αρχή του Τέλους σίγουρα. Με τους Timetrap, τους Mass Culture, τους Waxing Gibbous υπάρχει μια ιδιαίτερη συμπάθεια. Επίσης με τον P.S. Stamps back που μπορεί να παίζει άλλο είδος μουσικής αλλά ταιριάζουν τα χνώτα μας. Έχουμε παίξει με τους Three way plane, τους ΟΥΣΤ!, τους Head On, τους Procrastinate, τους Black Trinity, με τους καταπληκτικούς Σάρκα στο Ζώο, με τους Ανατέλλων Τρόμος αλλά και άλλους που ξεχνάω τώρα. Θα θέλαμε να είχαμε παίξει με τους Antimob γιατί είναι ωραίοι τύποι, αν και πιο κακομούτσουνοι από μας. Θα θέλαμε να παίξουμε και με τους Ghostland που είναι μια εξαιρετική post punk μπάντα. Επίσης οι Ξέρα από Θεσσαλονίκη τα σπάνε... Από συλλογικότητες θα μνημονεύσουμε την Κατάληψη κτήματος Πραποπούλου, το Ίδρυμα 2.14, την Υπόγα Κ94, το Παπουτσάδικο και την ομάδα So Watt, την Antifa Live, το Παράρτημα στην Πάτρα, το στέκι της Καβάλας, το Βιολογικό στη Θεσσαλονίκη (αν και στα δυο τελευταία ως I want the moon δεν έχουμε παίξει ακόμα), την Arm your Desires και τα παιδιά από τον Τύρναβο... Κάνουν όλοι σοβαρή δουλειά, στήνουν αξιοπρεπέστατα live, προσέχουν τον ήχο, δημιουργούν ένα κλίμα φιλικό και ανθρώπινο και, κυρίως, *εμπιστευόμαστε τις προθέσεις τους.*

- Γιατί επιλέγουν να μην παίζουν σε συναυλιάδικα, σε σκυλάδικα και νυχτερινά κέντρα, και γενικώς σε μαγαζιά;

IWTM: Δεν έχουμε επιλέξει τίποτα, απλώς δεν μας καλούνε. Τώρα αυτό γίνεται επειδή δεν παίζουμε τόσο καλά ή επειδή είμαστε κακάσχημοι, δεν ξέρουμε. Αν μας καλούσανε όμως τι θα κάναμε; Στα σκυλάδικα και στα νυχτερινά κέντρα θα αρνιόμασταν ευγενικά, στα συναυλιάδικα και στα μαγαζιά θα ήμασταν πιο αγενείς γιατί πουλάνε ψευτοεναλλακτισμό ενώ είναι χειρότεροι από τα σκυλάδικα. Τουλάχιστον στα σκυλάδικα υπάρχει μια αυθεντικότητα.

A: Πραγματικά, τόσα χρόνια παρακολουθώ τη σκηνή, έχω δει μπάντες και μπάντες να έρχονται και να φεύγουν και μπορώ και οφείλω πλέον, τώρα που ωρίμασα σαν παλιό καλό ουίσκι, να πω ότι δεν έχω ανακαλύψει ούτε ένα λόγο για τον οποίο κάποια μπάντα της σκηνής μας θα έπρεπε να παίξει σε μαγαζί.

T: Όταν ήμασταν 17 χρόνων και βλέπαμε συναυλίες στη Villa Amalias, αντλούσαμε έμπνευση για τη μουσική και γενικότερα τη ζωή. Αυτή την έμπνευση οφείλουμε να την παραχωρήσουμε στους νεότερους. Κάτι τέτοιο δεν μπορεί να γίνει μέσα από μαγαζιά... στο μαγαζί, σαν μουσικός περιορίζεσαι στο να διασκεδάσεις τον κόσμο και να βγάλεις τα προς το ζην.

A: Ποια προς το ζην; Εδώ δεν κατάφεραν να ζήσουν οι Τρύπες από τη μουσική τους και θα ζήσουν οι πάνκηδες; Δεν ξέρω κατά πόσον πληρώνουν καταρχάς τα μαγαζιά του τύπου Six Dogs, Ρομάντσο, An Club, για να πω τα δήθεν πιο εναλλακτικά. Σιγά μην πληρώσουν. Αλλά πες και ότι πλήρωναν, θα πάω εγώ να πω στους φίλους και συντρόφους ελάτε να ακούσετε τις μαλακίες που παίζουμε και πληρώστε και έξι ευρώ τη μπίρα για να κάνω μάγκα τον μαγαζάτορα και να νομιμοποιώ τον πορτιέρη; Για ποιο λόγο; Και ούτε το επιχείρημα ότι και καλά άμα παίξεις σε μαγαζί θα έχει μεγαλύτερη απεύθυνση το μήνυμα της μπάντας ισχύει. Αυτά τα έλεγαν κάποτε οι Τσαμπαμάγκα. Εδώ για παράδειγμα, όταν έπαιξαν οι Cravats στη Βίλα Ζωγράφου χωρίς είσοδο είχε 3000 κόσμο. Αφού έτριβαν τα μάτια τους. Ο Steve Lake από τους

Zounds που έπαιξε στο Six Dogs με εισιτήριο για 50 άτομα, την επομένη έπαιξε στην Καλλιδρομίου με κουτί οικονομικής ενίσχυσης και χωρίς υποχρεωτικό εισιτήριο και είχε γίνει το αδιαχώρητο. Τι θέλω να πω, ότι υπάρχει ένα μεγάλο μέρος του κόσμου που ενδιαφέρεται για τη μουσική αλλά δεν τρώει πλέον την παραμύθα του κλαμπ ή του συναυλιάδικου. Έχει αρχίσει και εκτιμά άλλα πράματα που δεν έχουν να κάνουν με τις αρπαχτές των μαγαζατόρων. Τέλος πάντων επειδή είναι μεγάλη συζήτηση αυτή, προσωπικά σαν Αλέξανδρος δεν με ενδιαφέρει ούτε ντε και καλά να παίξω σε περισσότερο κόσμο, ούτε με διαστημικό ήχο, ούτε να βγάλω δραχμή από τη φάση αυτή. Θέλω να παίζω live σε μέρη που εμπιστεύομαι τις προθέσεις και την αισθητική των ατόμων που τα στήνουν, και αν έχει και κόσμο που μας γουστάρει ακόμα καλύτερα.

– Το τελευταίο διάστημα παρατηρείται μια αναβίωση των 80's, ενώ παράλληλα εμφανίζονται και ακαδημαϊκές μελέτες σχετικά με το πανκ και την UNDERGROUND κουλτούρα γενικότερα... Έχει κάποιο νόημα όλη αυτή η ιστορία;

A: Όχι.

(Φωτ: Νικ Παλαί)

– Σε σχέση με το παρελθόν υπάρχει σαφώς και μια αυξανόμενη, σχεδόν ισότιμη, συμμετοχή γυναικών στα κοινωνικά και συναυλιακά δρώμενα... Παρόλα αυτά σπανίζει η γυναικεία παρουσία στα συγκροτήματα και ακόμα περισσότερο οι γυναικείες μπάντες... Τις φταίει; Είναι το HARDCORE - PUNK μια "αντρική" υπόθεση;

IWTM: Δεν ξέρουμε πολλές γυναίκες σε συγκροτήματα, μας 'ρχεται στο μυαλό η άπαιχτη μπασίστρια που παίζει στους Αρχή του Τέλους και στους Beggars Belief. Επίσης η κοπέλα με τη φωνάρα των Allochiria. Μετά είναι η τραγουδίστρια των Ghostland, αλλά αυτοί παίζουν post punk. Είναι η τραγουδίστρια των ΟΥΣΤ, αυτοί ναι, είναι πάνκηδες! Πολύ μικρή εκπροσώπηση σχεδόν μηδενική.

A: Τείνω να πιστεύω ότι το hardcore είναι αντρική υπόθεση, προφανώς οι γυναίκες δεν εκφράζονται με το συγκεκριμένο είδος, αλλά υπάρχουν πολλές κοπέλες που παίζουν σε άλλου είδους μπάντες, βοηθάνε με άλλους τρόπους τη σκηνή ή κάνουν άλλα πράματα πέρα από τη μουσική. Ασχολούνται με το θέατρο, το χορό,

εκφράζονται μέσω άλλων τρόπων. Εμένα δεν με χαλάει, δεν πιστεύω ότι το hardcore και το punk είναι καμιά ιερή αγελάδα που πρέπει όλοι να ασχολούμαστε μαζί της. Με ενδιαφέρει περισσότερο ό,τι κάνει κάποιος να το κάνει με θέρμη, αυτοοργανωμένα και αδιαμεσολάβητα.

- Τι σημαίνει, εν έτει 2016, να καλλιεργεί κανείς φαβορίτες και γιατί το επιλέγουν τα μέλη τους; Δυο λόγια για την ιστορική σχέση φαβορίτας- PUNK / HC / OI!

Δεν υπάρχει σχέση φαβορίτας με τα είδη που αναφέρεις. Όσοι έχουν φαβορίτες, άλλοι τόσοι τις έχουν ξυρισμένες. Αυτά είναι μύθοι. Έχει να κάνει με την αρμονία του προσώπου. Αν έχεις μάγουλα αφήνεις φαβορίτες για να φαίνεσαι αδύνατος. Τέλος.

- Όπως κάθε έλληνας πολίτης που δύναται να φέρει όπλο, τα μέλη της μπάντας, αντιμετώπισαν προβλήματα με τον στρατό; Ποια η γνώμη τους για την (υποχρεωτική) στράτευση και το κυνήγι στρατού και αστυνομίας κατά των ανυπότακτων;

IWTM: Δύο από τους τέσσερις απέφυγαν δια της γνωστής πλαγίας οδού να υπηρετήσουν τον αναχρονιστικό αυτό μηχανισμό. Οι άλλοι δύο απλά έχασαν πολύτιμο χρόνο από τη νεανική τους ζωή ασκούμενοι στο κόψιμο πατάτας και στο μάπινγκ (σκούπα και σφουγγαρίστρα). Αφήνοντας λίγο πίσω την ουτοπία ενός κόσμου χωρίς στρατούς, πραγματιστικά μιλώντας και εξετάζοντας το ελληνικό φαινόμενο, σε πρώτη φάση θεωρούμε ότι η στρατιωτική θητεία δεν θα πρέπει να είναι υποχρεωτική. Και κατά συνέπεια θέλουμε να παύσει κάθε κύρωση για τους ανυπότακτους και τους αρνητές στράτευσης.

B: Ακόμη κι αν η στρατιωτική προστασία ενός καπιταλιστικού έθνους- κράτους είχε την παραμικρή σημασία, θα ήμουν αντίθετος με την υποχρεωτική στράτευση. Ωστόσο στην Ελλάδα, η στρατιωτική θητεία είναι μόνο καταναγκαστική δωρεάν εργασία -μια αγγαρεία- για τη συντήρηση άχρηστων στρατοπέδων, των οποίων η μόνη χρησιμότητα είναι το βόλεμα αξιωματικών προσκείμενων στις διάφορες πολιτικές κλίκες της χώρας. Ο στρατός στην Ελλάδα είναι άλλο ένα απόλυτο αίσχος, που ζέχνει από όποια μεριά κι αν το πιάσεις και ασφαλώς με βρίσκει καθολικά αντίθετο.

Θα βγει τελικά η Ελλάδα από την Ε.Ε. και οι I WANT THE MOON από την Ελλάδα;

IWTM: Για το πρώτο ρωτήστε τον πρόεδρο κύριο Βασίλη Λεβέντη που τελευταία δουλεύει και ως χαρτορίχτρα.
Για να βγούμε εκτός Ελλάδας (και τώρα τελευταία και εκτός Αθήνας, αφού η ελεύθερη μετακίνηση εντός της επικράτειας έχει καταργηθεί για χάρη μερικών εργολάβων) χρειάζονται τα εξής: χρήματα, ελεύθερος χρόνος, καλή οργάνωση. Αυτή τη στιγμή δεν έχουμε τίποτα απ' αυτά.

(Ε: Λιβ)

Εδώ θα βρείτε ό,τι χρειάζεστε: www.iwanthemoonband.com

Καλησπέρα Χρήστο. Για αρχή θα θέλαμε μία σύντομη παρουσίαση των Procrastinate. Ποιοι, πού, πότε, κάτω από ποιες συνθήκες και το μεγάλο ΓΙΑΤΙ ξεκίνησαν οι procrastinate; Ποιες ανάγκες σας καλύπτονται μέσα από την μπάντα; Το περιβάλλον μίας μεσαίας πληθυσμιακά πόλης όπως είναι η Καρδίτσα στην οποία και οποία ζείτε/βιώνετε καθημερινά τα πρόσωπα και τις καταστάσεις της, έπαιξε ρόλο σε αυτό που πρεσβέυει η μπάντα ; Αν ναι, τι θα λέγατε ότι πρεσβεύει; Σας καλύπτει μουσικά σε όλα τα επίπεδα; Υπάρχουν side projects που παίζουν αυτόν τον ρόλο;

Καλησπέρα και από εμάς. Καταρχήν καλό ξεκίνημα στο καινούργιο εγχείρημα. Στηρίζουμε τέτοιου είδους πρωτοβουλίες και χαιρόμαστε ιδιαίτερα όταν υπάρχουν άνθρωποι που ασχολούνται ενεργά και στηρίζουν την αντεργκράουντ σκηνή. Δημιουργηθήκαμε το 2013 στην Καρδίτσα από ιδέα δικιά μου (Χρήστος) και του Αναστάση (κιθάρα). Αφού καταλήξαμε στο ότι θέλουμε να τρέξουμε σαν κανονική μπάντα και όχι σαν κάποιο πρότζεκτ, τότε πλαισιωθήκαμε από τον Ερμάλ (φωνητικά), Θάνο (μπάσο/ φωνητικά) και Κώστα (ντραμς). Από τον Φεβρουάριο του 2016 έχουμε αλλαγή στην σύνθεση της μπάντας με τον Θάνο να αναλαμβάνει εξ ολοκλήρου τα φωνητικά και τον Χρήστο (κιθαρίστας των Calf) να αναλαμβάνει το μπάσο. Οι προκραστινειτ ξεκίνησαν ως τρόπος έκφρασης των πολιτικών μας απόψεων και γενικότερα του τρόπου στάσης που κρατάμε απέναντι στα πράγματα και στις συνθήκες που επικρατούν στην κοινωνία μας. Πέρα όμως από αυτό καλύπτονται οι μουσικές μας ανάγκες καθώς και η επικοινωνία που έχουμε με τον κόσμο στα λάιβ. Σίγουρα έπαιξε ρόλο η Καρδίτσα που είναι μια μεσαία προς μικρή πόλη και η κοινωνία είναι πιο κλειστή με πιο συντηρητικές απόψεις κάτι που δεν μας πρεσβεύει σαν άτομα και γενικότερα σαν μπάντα και είναι ένα σημαντικό κίνητρο για εμάς. Αν μας καλύπτει μουσικά σε όλα τα επίπεδα; Απλά θα αναφέρω ότι όλοι στην μπάντα παίζουμε και σε άλλες μπάντες (Mortal Torment, Noir, Deacidified, Deathvalves, Calf,Kalpa, Λέσια)

Ψάχνοντας το ιστορικό της μπάντας βλέπω πως οι εμφανίσεις σας μέσα και έξω από την Καρδίτσα μπορούν να χαρακτηριστούν αρκετές αναλογικά με τα χρόνια που δραστηριοποιείστε. Τελικά πόσο δύσκολο ή αντίστοιχα πόσο εύκολο είναι να παίξει μία μπάντα έξω από την πόλη της σήμερα; Αν τελικά κάποια μπάντα το κυνηγήσει, οι χώροι (μιλώντας ασφαλώς για τους αυτοδιαχειριζόμενους χώρους) κατά πόσο είναι σε θέση να την στηρίξουν από όλες τις πλευρές, χωρίς να την επιβαρύνουν στο ελάχιστο; Από την άλλη, αν θέλουμε να μιλάμε για πρόοδο ίσως θα έπρεπε να έχει και η μπάντα ένα ρόλο σε αυτή την σχέση. Ποιος πιστεύεις ότι είναι αυτός;

Ναι, πράγματι αν και λίγα χρόνια μπάντα έχουμε καταφέρει να κάνουμε αρκετά λάιβ και εντός και εκτός της πόλης. Αρκεί να αναφέρω ότι τον πρώτο χρόνο πραγματοποιήσαμε 22 εμφανίσεις σε όλη την Ελλάδα. Πλέον για μια μπάντα, αν το κυνηγήσει, είναι πολύ εύκολο να πραγματοποιήσει λάιβ και ειδικά σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους αν είναι φιλικα προσκειμενη, βέβαια, με τις πολιτικές θέσεις του εκάστοτε χώρου. Οι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι είναι σε θέση να στηρίξουν κάθε είδους λάιβ, μικρό ή μεγάλο, παρέχοντας τίμιο εξοπλισμό, τα μεταφορικά της μπάντας και γενικότερα κάνουν τα αδύνατα δυνατά για την διεκπεραίωση του λάιβ. Σίγουρα όμως αν θέλουμε να μιλήσουμε για πρόοδο, πέρα από τις παροχές του χώρου, κάθε μπάντα πρέπει να έχει στα υπ' όψιν της τον λόγο που γίνεται το λάιβ (συνήθως για οικονομική ενίσχυση, άνοιγμα κάποιας βιβλιοθήκης) και ότι υπάρχει περίπτωση αν το λάιβ δεν πάει καλά να μην βγούνε τα μεταφορικά και τα λεφτά να χρειαστεί να πάνε στους λόγους που προανέφερα. Ροκσταριλίκια, ντεντιβισμοί και τέτοιου είδους συμπεριφορές δεν χωράνε.

Από ό,τι με έχετε ενημερώσει σε προηγούμενες μας κουβέντες, ως μπάντα έχετε αμοιβαία σχέση με το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι της πόλης. Θα θέλατε να κάνετε μία σύντομη αναφορά στο ιστορικό αυτού του χώρου; Που λειτουργεί και με ποιους όρους; Πολλοί από εμάς, πιστεύουμε πως η πόλη έχει μπει πλέον δυναμικά στον χάρτη της εγχώριας d.i.y. σκηνής . Πόσο μεγάλο ρόλο έχει παίξει ο συγκεκριμένος χώρος; Θεωρείτε ότι είναι αποτέλεσμα της κοινωνικής/πολιτικής κατάστασης που επικρατεί τα τελευταία χρόνια ή είναι το αποτέλεσμα μίας προσπάθειας που ωριμάζει όσο περνούνε τα χρόνια; Είχανε γίνει αντίστοιχες προσπάθειες στο παρελθόν;

Όντως, έχουμε αμοιβαία σχέση με το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι της Καρδίτσας. Αυτό το καλοκαίρι κλείνει τα 3 χρόνια παρουσίας του στην Καρδίτσα όπου φιλοξενεί και διοργανώνει εβδομαδιαία πολιτικές και πολιτιστικές δράσεις / εκδηλώσεις (προβολές, θεματικές συζητήσεις, χειρονακτικά εργαστήρια, συναυλίες κ.α.). Βρίσκεται στα ΤΕΙ Δασοπονίας και λειτουργεί ως αναρχικό-αντιεξουσιαστικό στέκι. Τον τελευταίο χρόνο τα 4/5 των προκραστινειτ μαζί με κάποιους άλλους τρέχουμε την μουσική ομάδα Κομψόγναθος, όπου διοργανώνουμε d.i.y συναυλίες. Ο χώρος έχει παίξει σημαντικό ρόλο έκφρασης τόσο στην καθημερινότητα και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε, όσο και στην δυνατότητα που δίνεται σε μπάντες να παίξουν στην επαρχία. Αυτό είναι αποτέλεσμα της κοινωνικής/πολιτικής κατάστασης που επικρατεί τα τελευταία χρόνια και αυτό φαίνεται από την δυναμική του κόσμου που συμμετέχει ενεργά αλλά και της προσπάθειας που ωριμάζει με την πάροδο του χρόνου.

Πριν λίγους μήνες κυκλοφόρησε η δεύτερη δουλειά σας με τίτλο "Ideals to Burn". Μίλησέ μας λίγο για αυτήν τη δουλειά, ξεκινώντας από το εικαστικό και περνώντας στο μουσικό και το στιχουργικό για να καταλήξεις στο θέμα της παραγωγής. Πώς πάρθηκε η απόφαση να μπει η «Ωχρή ελπίδα» – ένα παλαιότερο κομμάτι σας - στο 7"; Μήπως ήρθε η ώρα τελικά για κάτι πιο ολοκληρωμένο;

Τον Οκτώβριο που μας πέρασε κυκλοφορήσαμε την δεύτερη δουλειά μας "Ideals to burn". Το εικαστικό κομμάτι το έχει εξ ολοκλήρου αναλάβει ο Ανδρέας (Λήθη) με τον οποίο είχαμε συνεργαστεί και στο πρώτο μας EP. Οι ηχογραφήσεις από τα έγχορδα έγιναν από εμάς, τα ντραμς ηχογραφήθηκαν στον Νίκο Μπακοβασίλη/Αχιλλέα Καμινιώτη και η μίξη και το matering έγινε στα Infected studios.Περιέχει 3 κομμάτια. Δύο καινούργια κομμάτια στην πρώτη πλευρά και στην δεύτερη το ξανά ηχογραφημένο «Ωχρή Ελπίδα». Ο λόγος που μπήκε το συγκεκριμένο κομμάτι στο 7" είναι ότι δεν το είχαμε συμπεριλάβει στην πρώτη μας κυκλοφορία. Αυτήν την στιγμή δουλεύουμε κάποιες καινούργιες ιδέες για το πρώτο μας ολοκληρωμένο άλμπουμ.

Πλέον τα lead σημεία των Procrastinate μου θυμίζουν τα αντίστοιχα της μεσαίας περιόδου των Katatonia (Discouraged Ones και Tonights Decision) επειδή όμως σίγουρα πέφτω έξω, μίλησέ μου λίγο για το τί ακούτε σε γενικές γραμμές. Πιστεύεις πως για να γράψεις καλή μουσική πρέπει να ακούς αντίστοιχα και πολύ μουσική; Θεωρώ ότι πολλές ανεξάρτητες μπάντες σταματάνε την μελέτη όταν καταφέρουν να παίξουν – έστω και στο περίπου – αυτό που θέλουν, πέφτοντας έτσι στην παγίδα της επανάληψης. Θαρρώ πως υπήρχε μεγάλη εξέλιξη από την προηγούμενη δουλειά σας, αλλάξατε κάτι;

Katatonia ε; Από τις μπάντες που ακούω ευχάριστα ακόμα. Ειδικά το Viva Emptiness το είχα λιώσει πιτσιρικάς. Τώρα όσον αφορά τα λιντ σημεία δεν ξέρω. Είναι υπεύθυνος ο Αναστάσης για το συγκεκριμένο κομμάτι της σύνθεσης. Το μόνο σίγουρο είναι ότι τα λιντ τα βάζουμε για να γίνει πιο μελωδικό το κομμάτι. Γενικότερα δεν ξέρω ποιο είναι το μαγικό συστατικό στο να γράφεις καλή μουσική. Το μόνο σίγουρο είναι ότι ακούμε πολύ μουσική και γενικά έχουμε πολλά ακούσματα μεταξύ μας. Από Beatles, Sex Pistols, Neurosis μέχρι Dying Fetus και Μάρκο Βαμβακάρη. Όσον αφορά την μελέτη, εδώ σκάμε στο γέλιο.Παίζουμε αυτό που μας βγαίνει στην πρόβα και μέχρι εκεί. Αν μας αρέσει, το κρατάμε, αν πάλι όχι, βρίσκουμε κάτι άλλο. Δεν παίζουμε ούτε για να πρωτοτυπήσουμε, ούτε για να ανακαλύψουμε καινούργιες συγχορδίες...Προς το παρόν μας βγαίνει και όσο μας βγαίνει θα συνεχίζουμε. Όσο για την πρόοδο που αναφέρεις το μόνο που μπορώ να βρω είναι ότι έχουμε δέσει σαν μπάντα. Λίγο τα λάιβ, λίγο οι πρόβες, έδεσε το γλυκό.

Για να περάσουμε και λίγο στο πολιτικό κομμάτι. Πρόσφατα γίναμε μάρτυρες του αποκλεισμού της πρωτεύουσας από τους αγρότες με κύριο θέμα το ασφαλιστικό. Πολλές φωνές ακόμα και ατόμων που ανήκουν σε πιο ριζοσπαστικούς χώρους διαφώνησαν με την στάση τους αναρωτώμενοι κυρίως για το πού βρίσκονταν οι πρώτοι στις προηγούμενες κινητοποιήσεις; Πολλοί υποστήριξαν (και υποστηρίζουν) πως οι κόκκινοι ταυτίστηκαν με τους μπλε όταν θίχτηκαν τα κοινά συμφέροντα των μεγαλοτσιφλικλάδων. Βέβαια σε όλη αυτήν την κατάσταση, κάποιοι την πληρώνουν και μάλλον αυτοί είναι και οι αθώοι, όπως πάντα. Θες να μας μιλήσεις λίγο για αυτό, δεδομένου πως μεγάλωσες σε αγροτική οικογένεια; Πώς βιώνετε πάνω την όλη κατάσταση;

Αχ καημένη αγροτιά που λέει και ο παππούς μου. Όντως προέρχομαι από αγροτική οικογένεια και ούτως ή άλλως και εγώ ο ίδιος ασχολούμαι τους καλοκαιρινούς μήνες με την γη. Με πονάει να βλέπω και ακόμα μια φορά να την πληρώνουν οι μικροί και οι μεσαίοι και οι μεγαλοτσιφλικάδες απλά να κουνάν τα νήματα βάση κομματικών συμφερόντων και να κατευθύνουν τον κόσμο, που κατεβαίνει στο δρόμο, και να επηρεάζουν τις αποφάσεις που πρέπει οι ίδιοι να πάρουν για τον εαυτό

τους. Αν και θα έπρεπε να είμαι αλληλέγγυος σε αυτό το κομμάτι της κοινωνίας απέχω συνειδητά γιατί όσο αυτές οι κινήσεις καπελώνονται από τα κόμματα δεν έχω θέση μαζί τους. Όσες φορές επιχειρήθηκε από τον χώρο μας προσέγγιση και συζήτηση επί του θέματος μέχρι και σφαλιάρες έπαιξαν. Ελπίζω κάποια στιγμή να ανοίξουν τα στραβά τους και να καταλάβουν ποιοι είναι οι πραγματικοί εχθροί.

Κλείστε όπως θέλετε...

Ευχαριστούμε και πάλι για συνέντευξη. Καλή αρχή στην προσπάθεια που πάτε να κάνετε και όσο καραμέλα και να ακούγεται και να το λένε οι περισσότεροι στηρίξτε την αντεργκράουντ σκηνή και την d.i.y σκηνή έμπρακτα.

"Φόβοι χαραγμένοι στο μπετόν που τα όνειρα κρύβονται
Άσπρες και μαύρες εικόνες στον τοίχο του τίποτα
Εξαπλωμένοι στην πόλη που οι σκέψεις ταΐζονται
Ψευδαισθήσεις χαράς και πλούτου, μία φύτρα μιζέριας."

Procrastinate / Ωχρή ελπίδα.

[Τζιλ Εριάν]

UNVEILING THE WICKED

(Ο ΝΤΙΝΟΣ ΔΕΝ ΑΚΟΥΕΙ ΧΕΒΥ ΜΕΤΑΛ ΑΛΛΑ ΠΑΙΖΕΙ ΣΕ ΔΥΟ ΜΠΑΝΤΕΣ ΠΟΥ ΦΛΕΡΤΑΡΟΥΝ ΜΕ ΔΑΥΤΟ)

Φτιάχνοντας μία PLAYLIST για ταξίδι Πάτρα - Θεσσαλονίκη με τον Ντίνο.

Όταν μου πρωτοζητήθηκε από την βρομερή ΒΑΛΕΡΙΑΝΑ να γράψω δυο λόγια για τους πέντε metal δίσκους που με έχουν επηρεάσει ως προς την μουσική -και μη ίσως- ταυτότητά μου, ομολογώ ότι στην αρχή αγχώθηκα. Ένιωσα κάπως άβολα διότι στην πραγματικότητα δεν ακούω metal. Η metal δισκογραφία μου είναι ντροπιαστικά φτωχή, οι γνώσεις μου εξαιρετικά ελλειπείς, και η παρουσία μου στις συναυλίες και τα τελετουργικά του είδους οριακά υποτυπώδης. Υπεύθυνο για όλο αυτό θα έλεγα ότι είναι το punk, καθώς η σχέση που ανέπτυξα μαζί του από τα πρώτα μόλις χρόνια της εφηβείας μου υπήρξε μοιραία. Πρώτο και δεύτερο κύμα βρετανικού punk σε πρώτη φάση, έπειτα street punk με την απαραίτητη δόση Oi!, στη συνέχεια αμερικάνικο hardcore και protopunk, μετά crust, για να ακολουθήσει στη συνέχεια μια μεγάλη περιήγηση σε διάφορες σκηνές αυτού του κόσμου, από την σκηνή της Κοπεγχάγης μέχρι την δική μας την ελληνική, και από τις διάφορες πολιτείες της Β. Αμερικής μέχρι την σκηνή της Ιαπωνίας. Σε όλο αυτό το δεκατριών και βάλε περίπου χρόνων ταξίδι, αυτό που με βεβαιότητα θα πω είναι ότι πάντοτε μου κέντριζε το ενδιαφέρον η μουσική με lead σημεία και σόλο. Η μουσική με έντονο το επικό στοιχείο ακόμα και αν αυτό είναι συγκαλυμμένο, η μουσική με κλιμάκωση και τις λεγόμενες «στιγμές της αλήθειας», η μουσική με γκάζι και τέρμα την αλητεία. Το metal λοιπόν με έναν εξαιρετικά ύπουλο και αδιόρατο τρόπο κατάφερε να ριζωθεί στο μουσικό μου υποσυνείδητο -ή και ασυνείδητο- διαμορφώνοντας χαρακτηριστικά τις μουσικές μου προτιμήσεις αλλά και την μουσική που θέλω να παίζω όταν πιάνω στα χέρια μου ένα μουσικό όργανο, ακόμη και αν τα γούστα μου πρόσκεινται φανερά στο punk rock φάσμα. Αν έπρεπε λοιπόν να προσφέρω σε κάποιον ένα διαβολικό ride με την μοτοσυκλέτα που δύστυχως δεν κατέχω, το soundtrack του ταξιδιού θα περιελάμβανε τις παρακάτω γκαζιάρικες επιλογές. Μια πλευρά Ιαπωνικού hardcore με γερές δόσεις heavy metal τρέλας, και μια δεύτερη με πέντε κλασσικά άλμπουμ που κατάφεραν να κερδίσουν την ατίθαση πανκ καρδιά μου. Επτά περίπου ώρες μουσικής, δεν κάνουμε μια Πάτρα-Θεσσαλονίκη;

ΣΙΔΕ Α

Gism - M.A.N. (Military Affairs Neurotic) – 1987
Σάπιο heavy metal punk, απόκοσμα τραγουδισμένο, θορυβωδώς ηχογραφημένο, με ουσιώδη lead που φέρνουν δάκρυα στα μάτια και σε κάνουν να γονατίσεις. Το leather είναι βαρύ, τα σπιρούνια στις μπότες σπινθηρίζουν, η γέφυρα Ρίου-Αντιρρίου έχει αφεθεί στις φλόγες.

Death Side - Bet On The Possibility – 1991
Η μουσική των Death Side υπήρξε μοναδική στα χρονικά γιατί αυτοί για πρώτη φορά δώσαν έναν τόσο υπερβατικό χαρακτήρα στο hardcore punk, προσφέροντας μια διέξοδο όπου τα riff ξεφεύγουν από μονότονα μοτίβα και δρόμους και ακολουθούν άλλες οδούς με επικές κορυφώσεις και ρεφρέν.

Crude - Attitude – 2000
Για μένα -πάντα- ο πιο σημαντικός δίσκος για το hardcore punk, ένα άλμπουμ που αναμφίβολα άλλαξε οτιδήποτε θεωρούσα δεδομένο στην μουσική. Μιλάμε για πολλά ναρκωτικά, για γενναίες δόσεις LSD και για ένα rock 'n' roll σε fast-forward, ασυγκράτητο, εκρηκτικό, επικό, όπως δεν έχει ξαναπαιχτεί πριν και έπειτα από αυτό.

D.S.B. - Kill The Phantom City – 2006
Οι στάχτες της Αμφιλοχίας βρίσκονται κάπου πίσω μας κι εμείς συνεχίζουμε ακάθεκτοι το ταξίδι με τον λιγότερο «μεταλλικό» δίσκο της στήλης. Εννοείται δε μασάμε όμως διότι οι D.S.B. προσφέρουν τιμιότατο μπασαριστό hardcore punk με θεόρατα riff, ασταμάτητο drumming, και μαζικά ρεφρέν για αξέχαστα ιαπωνικά sing along στην εθνική οδό.

World Burns To Death – The Graveyard Of Utopia – 2008
U.S. D-beat ήρωες που σε κάποια φάση μαγεύτηκαν από την αίγλη της παραδοσιακής Ιαπωνικής punk σκηνής, έγραψαν οκτώ ανατριχιαστικούς burning spirits ύμνους, ταξίδεψαν στην Ιαπωνία για να τους ηχογραφήσουν, μάζεψαν και μερικούς local θρύλους για συμμετοχές, για να μείνουμε τελικά έκπληκτοι ως προς το πόσο απλά γίνονται από κάποιους ορισμένα πράγματα. Ήρθε η ώρα για τσίπουρο και στάση στα Γιάννενα.

ΣΙΔΕ Β

Motorhead - Bomber – 1979
Χεσμένοι λίγο γυρνάμε πλευρά και συνεχίζουμε με λίγο πιο κλασικά πράγματα. Τα μουστάκια και η καραφλοκοτσίδα ανεμίζουν στην διαδρομή, η φωνή του Πατέρα Lemmy κρατάει την ιδανική συντροφιά, τα μπλόκα των αγροτών διαλύονται στο διάβα μας και κομμάτια όπως τα poison, stone dead forever και bomber προσδίδουν έναν άλλο αέρα badass εμπειρίας στα μούτρα μας.

Iron Maiden - Iron Maiden – 1980
Άλμπουμ που ξεκινάει με το "Prowler" οφείλει να είναι και ο καλύτερος Iron Maiden δίσκος. Παραγωγή που στάζει μαγκιά, Di'Anno στα φωνητικά -δεν πιστεύω να υπάρχει διαφωνία, γατάκια;- και γενικά καθόλου cheesy καταστάσεις. Αλητεία μόνο, 'ντάξει;

Manilla Road - Crystal Logic – 1983
Από τα heavy metal άλμπουμ που μου έκαναν αμέσως ένα ιδιαίτερο κλικ. Ξέρετε, μουσική για επιγονατίδες και ασταμάτητο air guitar στα πατώματα. Riff που σου μένουν από την πρώτη ακρόαση, τρομερά κλιμακούμενα τελειώματα, σολάρες, εξαιρετικά vocal skills, τσιρίδες, δίπλες και πολλά άλλα τέτοια όμορφα σε σαράντα πέντε λεπτά που ποτέ δεν τα βαριέσαι.

Celtic Frost - Morbid Tales – 1984
Ζαγοροχώρια τώρα, μουντός καιρός, απέραντες εκτάσεις ελάτων, άγριο φυσικό τοπίο και Celtic Frost για το ιδανικό σκοτεινό μουσικό υπόβαθρο. Ίσως να 'βαζα και Hellhammer αλλά, ρε γαμώτο, θες κάτι διαολεμένο για να κρατηθείς ξύπνιος και μόνο το "Morbid Tales" μπορεί να σ' το προσφέρει. Θρασαριστό, τσαμπουκαλεμένο, με τύμπανα που σε χτυπάνε στην καρδιά και ρεφρέν που σε σατανίζουν.

Bathory - Twilight Of The Gods – 1991
Το ταξίδι φτάνει κάπου στο τέλος του. Έχει αρχίσει να σουρουπώνει κι εσύ διασχίζεις νωχελικά κάπως τα εργοστάσια της Πτολεμαΐδας και στη συνέχεια κάποια αδιάφορα μέρη που ποτέ δεν θα θυμάσαι πως λέγονται. Σύντροφος σε αυτό το ταξίδι το επικότερο ίσως άλμπουμ όλων των εποχών, ένας δίσκος-τροφή για σκέψη, μια κυκλοφορία για να απολαύσεις τη στιγμή.

S.O.S.

Πεντάγωνο Καλεί Λιόσια

[Λιβ Εριάνος]

Σε μια κοινωνική μικρογραφία, σε μόλις μισό οικοδομικό τετράγωνο, κάπου στις δυτικές συνοικίες:

Το τελευταίο διάστημα έχουν γίνει τέσσερις μπούκες σε σπίτια με σκοπό τη ληστεία, μόνο η μια αποτράπηκε εξαιτίας των φωνών του ενοίκου και της κινητοποίησης της γειτονιάς...

Στην ίδια γειτονιά, στο ίδιο μισό του οικοδομικού τετραγώνου, το ίδιο χρονικό διάστημα:

αστυνομίες, ασφάλειες, στρατονομίες, δήμοι και εφορίες και λοιποί παρατρεχάμενοι παρελαύνουν ανελλιπώς για δύο περιπτώσεις ανυπότακτων... Οι προτεραιότητες του Υπουργείου ΠροΠο και των ΠροΠοτζήδων του είναι προφανείς: η "προστασία των πολιτών" (sic!) από το έγκλημα της ανυποταξίας και η είσπραξη των υπέρογκων προστίμων που αυτή πλέον συνεπάγεται.

Ποιος είπε ότι "δεν υπάρχει κράτος" ; Υπάρχει και παραϋπάρχει: για να δυναστεύει τους φτωχούς και να ταΐζει τους προνομιούχους. Μέσα στους τελευταίους προσθέστε και τους στρατοκράτες: στυλοβάτες του συστήματος με παχυλούς μισθούς και πρόωρες συντάξεις, χωρίς να χρειαστεί να δουλέψουν ποτέ πραγματικά και βάζοντας ενίοτε το δάκτυλο στο μέλι των εξοπλισμών και των προμηθειών του στρατού.

Λογικό και αναμενόμενο το ΠροΠο όχι μόνο να έχει χεσμένη την κοινωνία αλλά και να κυνηγά κάθε είδους ανυποταξία...

Και αν στο συγκεκριμένο μικρόκοσμο του μισού οικοδομικού τετραγώνου κατοικούν δυο ανυπότακτοι, φανταστείτε τι γίνεται σε όλη την επικράτεια: 35.000 ανυπότακτοι απειλούν όχι μόνο με λειφανδρία το στράτευμα αλλά και τον λόγο ύπαρξης τόσων και τόσων αχρείαστων και χαραμοφάηδων καραβανάδων.

**ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΕΝΩΘΕΙΤΕ !
ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΝΑ ΧΑΣΕΤΕ ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ
ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΟΚΡΑΤΕΣ ΣΑΣ !**

ANTI ARMY JUKEBOX

|> The Doors: The Unknown Soldier |> Black Sabbath: War Pigs |> Metallica: One |> Joy Division: They Walked in Line |> Ωχρά Σπειροχαίτη: Εθνικά Ιδεώδη |> Cranberries: Zombie |> Dead Kennedys: Holiday in Cambodia |> Stress: Γενοκτονία |> Sepultura: Territory |> The Offspring: Jennifer Lost The War |> New Model Army: Spirit Of The Falklands |> Max Q: Way Of The World |> Angelic Upstarts: Last Night Another Soldier |> Panx Romana: Διακοπές Στο Χακί |> Discharge: Never Again |> Πίσσα και Πούπουλα: Ξυπνάτε Πεθαίνω |> Poster-ITI: Wasn't Born As A Soldier |> Boikot: Inés |> Genocide: Srebrenica (Never Again) |> Χάσμα: Η Πατρίδα Μου |> Burnt Cross: Arms Trade, Death Trade |> Deus Ex Machina: Irak 'n' Roll |> System of a Down: Boom! |> The Exploited: Army Life |> Αρχή του Τέλους: Πόλεμος Α.Ε. [||]

CHRONOBOROS / ΜΑΥΡΟ ΓΑΛΑ

MINI TOUR NOV.DEC. 2015

through chasms, caves & titan woods

Καρδίτσα 26/11 @Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι w/ Human Wreck
Ιωάννινα 27/11 @Κατάληψη Αντιβίωση w/ Μαύρα Βίτσια & Ωχτομηδεν
Θεσσαλονίκη 28/11 @Βιοτεχνία w/ Καταχνια & Μαύρα Βίτσια
Βόλος 29/11 @Κατάληψη Ματσάγγου w/ Tea Break & Doghouse
Αθήνα 04/12 @Ιδρυμα 2.14 w/ Anticluster

"Οι Ουροβόροι κατασπάραξαν το Χρόνο
και τις πληγές τις έθρεψε το Μαύρο Γάλα"

(Ε: Τζίλ).

Συζητώντας με την ομάδα "Πείραμα" της υπογας Καλλιδρομιου 94

[Τζιλ Εριάν]

Καλησπέρα στην ομάδα, καταρχάς θα ήθελα να πω ένα μεγάλο μπράβο για τη νέα προσπάθεια που γίνεται στην υπόγα εδώ και κάποιους μήνες και μετά από περίπου 1,5 χρόνο από το κλείσιμό της.Για να μη φλυαρώ, θέλω δύο -τρία πραγματάκια για να μπούμε γρηγορα στο κλίμα.Από όσο υπογράφονται οι περισσότερες αφίσες σας, η ομάδα που τρέχει πλέον τα δρώμεναστην υπόγα είναι καινούργια και φιλόδοξη. Θες να μου πεις πώς ξεκίνησε η όλη ιδέα;Γιατί το όνομα «Πείραμα»; Γιατί η εν λόγω ομάδα πήρε την απόφαση να ξαναλειτουργήσει χώρο που είχε κλείσει μετά από πολλές περιπέτειες- και δεν στράφηκε στην εύρεση κάποιου νέου;

Καλησπέρα και από εμάς και καλή αρχή στην προσπάθεια με το zine! Ελπίζουμε να αναδείξει το πραγματικό πρόσωπο πίσω από τους αυτοδιαχειριζόμενους χώρους, το diy και τι αυτά πραγματικά προάγουν. Η ομάδα «ΠΕΙΡΑΜΑ» ξεκίνησε σαν μια προτωβουλία τριών ατόμων να ξαναδημιουργήσουν ένα χώρο αντίστοιχο της τότε Λέσχης Υπογείως στην Καλλιδρομίου 94 μιας και γενικά το DIY και μπάντες που παίζουν σε στέκια και καταλήψεις δεν μπορούν να φιλοξενηθούν σε πολλά μέρη στην Αθήνα. Επίσης, ήταν ανάγκη να υπάρχει ένας χώρος που να μην μείνει μόνο στην τέχνη της μουσικής και να κάνει απλά live, αλλά να μπορέσει να φιλοξενήσει εκθέσεις ζωγραφικής, προβολές ταινιών, μαθήματα παντός τύπου και γενικά ό,τι είχε να κάνει με την σχέση και την δωρεάν εκμάθηση αυτής. Έτσι λοιπόν δημιουργήθηκε, με πολύ μεγάλη προσοχή στην επιλογή των ατόμων, ένας πυρήνας που ήταν έτοιμος να αναλάβει να τρέξει ένα τέτοιο εγχείρημα. Μετά από αρκετές κουβέντες και ψάξιμο για κάτι τέτοιο, είδαμε ότι πάντα υπήρχε κάποιος παράγοντας ο οποίος μας χάλαγε τα σχέδια στον όποιο χώρο βρίσκαμε. Η ιδέα της αναδημιουργίας του γνωστού σε όλους υπογείου, ξεκίνησε σαν ένα αστείο, εφόσον όλοι γνωρίζαμε οτι ήταν μάλλον απίθανο να «το ξαναπάρουμε πίσω». Χωρίς πολλά λόγια, έγιναν οι απαραίτητες συναντήσεις με τον ιδιοκτήτη και τελικά ο χώρος σήμερα είναι αυτός που είναι, έχοντας κρατήσει σταθερές αξίες και ιδανικά του παρελθόντος, λειτουργώντας όμως με έναν πιο αυστηρό τρόπο, μιας και οι ομάδες που τον πλαισιώνουν είναι παραπάνω από μία, οι απαιτήσεις είναι μεγαλύτερες, εφόσον θέλουμε να υπάρχουν όσα περισσότερα έσοδα γίνεται, μιας και αυτά πηγαίνουν αποκλειστικά και σαν προτεραιότητα σε ανθρώπους με ιατρικά έξοδα, δυσκολία στο να τα βγάλουν πέρα αλλά και σε πολιτικούς κρατούμενους και γενικότερα συντρόφους. Αυτός είναι ο στόχος της ομάδας «ΠΕΙΡΑΜΑ» η οποια όμως δεν παύει μέσω της ΥΠΟΓΑΣ να είναι μια πολύ καλή παρέα που έχει κοινά πιστεύω, κοινούς στόχους και όρεξη να λύσει οποιοδήποτε πρόβλημα υπάρξει στην πορεία.

Ένα μεγάλο ποσοστό αυτοδιαχειριζόμενων χώρων ξεκινάει με πολλά προβλήματα. Ένα από αυτά και ειδικά για τους χώρους που τρέχουν συναυλίες με μεγάλη συχνότητα, είναι το θέμα του ήχου. Πως έχετε λύσει αυτό το πρόβλημα; Από ότι έχω παρατηρήσει ο ήχος έχει μία σχεδόν σταθερή καλή συνέχεια από live σε live.

Καταρχήν, το πρόβλημα δεν έχει λυθεί. Έχει βελτιωθεί σε ένα απλά ικανοποιητικό βαθμό,για την ώρα. Προσπαθούμε ο ήχος μας στα live να είνα όσο πιο αξιοπρεπής γίνεται.Το γεγονός ότι είμαστε αυτοδιαχειριζόμενος χώρος δεν σημαίνει ότι πρέπει να είμαστε και χύμα!!Θέλουμε οι μπάντες που έρχονται να μπορούν να νιώθουν ότι μπαινουν σε ένα μέρος το οποίο τους δίνει την δυνατότητα να αναδείξουν τη μουσική τους όπως θα έκαναν σε ένα μαγαζί χωρίς να χρειάζεται να έχουν ένα «νταβατζή» πάνω από το κεφάλι τους και χωρίς να πρέπει αναγκαστικά να βάλουν τους φίλους τους και τους γνωστούς τους να πληρώσουν εισιτήριο για να τους δούν. Να νιώθουν ότι στήνουμε κάτι όλοι μαζί, και στο τέλος της βραδιάς να αντιλαμβάνονται ότι οι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι και το DIY είναι ένας εναλλακτικός τρόπος έκφρασης που πρέπει σιγά-σιγά να πάρει σάρκα και οστά. Νοικιάζουμε λοιπόν οτιδήποτε έχουμε ανάγκη για να στηθεί το live, έως ότου καταφέρουμε μέσα από τα έσοδα και βάζοντας κάτι στην άκρη να αγοράσουμε εξ'ολοκλήρου τον δικό μας ήχο.

Ο χώρος πλέον έχει ανοίξει εντυπωσιακά θα έλεγα. Είναι πιο άνετος μετά από τις τροποποιήσεις που έγιναν μέσα στο καλοκαίρι και το πρόβλημα της κάπνας και της υγρασίας έχει περιοριστεί αρκετά. Θες να μου πεις μερικά μέτρα που πήρατε αλλά και με τι γνώμονα έγιναν οι κινήσεις;

Δεν έχουμε σκοπό να επιτρέψουμε να ξανακλείσει το υπόγειο της καλλιδρομίου και για να το πετύχουμε αυτό,πρέπει να σεβόμαστε τη γειτονιά. Γι αυτό προσπαθήσαμε να κρατήσουμε τον ήχο μέσα στο υπόγειο και όχι έξω από αυτό!!! Κοιτάξαμε να έχουμε καλύτερη λειτουργία του εξαερισμού ,που είναι βασικό πρόβλημα σε τέτοια μέρη ώστε να αντέχουν αυτοί που έρχονται, να κάτσουν να απολαύσουν το όποιο live η προβολή ταινίας κλπ. Θελήσαμε, επίσης, να δώσουμε την δυνατότητα και σε αυτούς που δεν είναι φαν του «ξύλου επι σκηνής» να μπορούν να βλέπουν εύκολα τις μπάντες στα live και εκεί οφείλεται η αλλαγή θέσης της μπάρας. Αυτά νομίζω είναι πάνω κάτω.

Παρατηρώντας τις αφίσες της «νέας εποχής» της Καλλιδρομίου, βλέπω συχνά πυκνά να φιγουράρουν αρκετές μπάντες στο line up μίας συναυλίας στο υπόγειο. Μήπως είναι υπερβολικός ο αριθμός των μπαντών;

Αρχικά να τονίσουμε ότι θέλουμε τα live να ξεκινάνε αυστηρά νωρίς και να τελειώνουν αυστηρά πάλι...νωρίς! Έχουμε βαρεθεί να πηγαίνουμε σε live που τελειώνουν 3 και το πρωί και επίσης, λόγω του ότι, όπως προείπα, θέλουμε σεβασμό

προς τη γειτονιά, τα live αναγκαστικά πρέπει να τελειώνουν στις 00:00. Όσον αφορά αυτό το ωράριο τώρα, θεωρούμε ότι αν είμαστε σωστοί στο πότε ξεκινάει το live, μπορούν πολύ άνετα να παίξουν 3 και 4 μπάντες. Όλοι ξέρουν οτι ο κόσμος δεν πρόκειται να έρθει ποτέ στην ώρα του, γι' αυτό πάντα μπαίνει μια ώρα νωρίτερα η έναρξη στην αφίσα ώστε να ξεκινάει την ώρα που θέλουμε. Θέλετε να δείτε όλες τις μπάντες; Τότε καλά θα κάνετε να είστε εκεί την ώρα που λέει αλλιώς, εσείς θα χάσετε! Τόσο απλά...

Σε συνέχεια της προηγούμενης ερώτησης. Αν σκεφτεί κάποιος/α τον μεγάλο αριθμό αυτοδιαχειριζόμενων χώρων πλέον στο κέντρο ή ακόμα και στα προάστια με δυνατότητα να σηκώσουν ένα live σίγουρα πολλές μπάντες μπορούν να βρουν στεγη και αλλού. Υπάρχει μέσα σας ο φόβος να μείνετε κάποια στιγμή από δυνάμεις; Πώς καταφέρνετε και κρατάτε σε φυσιολογικά χρονικά πλαίσια μία εκδήλωση;Από ό,τι έχω δει σπάνια τελειώνουν οι συναυλίες μετά τις 12.

Όσοι περισσότεροι χώροι υπάρχουν τόσο το καλύτερο. Αν πάλι δεν υπάρχουν μπάντες για να πραγματοποιηθεί Live, τότε απλά δεν θα κάνουμε. Όρεξη να υπάρχει. Άλλωστε νομίζω πως ο κάθε χώρος διαφέρει στον τρόπο που λειτουργεί και στο γιατί πραγματοποιεί τα live. Εμείς, όπως προείπαμε, δεν κάνουμε τίποτα απλά για να το κάνουμε. Μαζεύουμε χρήματα για να δώσουμε για κάποιον, σύμφωνα με εμάς, καλό σκοπό. Όσον αφορά το τι ώρα τελειώνουν τα live, νομίζω απαντήθηκε ήδη. Τώρα, για το αν αντέχουμε και αν θα αντέξουμε στο μέλλον, η απάντηση είναι: εύκολα!!! Αρκεί να σέβονται όλοι το χώρο όπως σεβόμαστε και εμείς όσους μπαίνουν μέσα σε αυτόν. Είμαστε αρκετά άτομα ώστε να μπορέσουμε να έχουμε όλοι από κάποιο πόστο για την ομαλότητα του κάθε live ή ό,τι άλλο event γίνεται. Εφόσον όλοι λοιπόν αναλαμβάνουν γενικά εβδομαδιαία κάτι να κάνουν, η κούραση μοιράζεται.

Ο εν λόγω χώρος όπως και τα προηγούμενα χρόνια εκτός από σοβαρό πολιτικό χαρακτήρα, έχει δείξει και ένα εξίσου ανθρώπινο πρόσωπο.Στο επίσημο άνοιγμα του χώρου αναφέρθηκε στο μικρόφωνο πως μεγάλο ποσοστό των χρημάτων πηγαίνουν σε ανθρώπους που έχουν προβλήματα υγείας. Θες να μου πεις λίγα πράγματα για αυτή τη λογική και το πώς ήρθε στη συνέλευση;

Γίνονται πολλά live ή πάρτυ για την οικονομική ενίσχυση του ταμείου αλληλεγγύης, το οποίο γνωρίζουμε πάρα πολύ καλά ότι έχει μεγάλη ανάγκη. Παρ' όλα αυτά θεωρούμε ότι το κομμάτι της αλληλεγγύης δεν θα πρεπε να περιορίζεται μόνο σε ό,τι αφορά το πολιτικό μέρος αλλά θα πρέπει σιγά σιγά να επεκταθεί και σε ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο. Ο στόχος μας είναι, αυτή η λογική να παραδειγματίσει και άλλες ομάδες και άλλους χώρους.

Και τώρα στα δύσκολα. Διανύουμε μάλλον μία περίοδο που πολλοί χώροι προχωρούν στην καθιέρωση ένος ελάχιστου αντιτίμου στην είσοδο προκειμένου να καλύψουν τα λειτουργικά έξοδα του χώρου (συντήρηση, ηχητικά, μεταφορικά μπαντών, πολιτικοί σκοποί κλπ κλπ).Η υπόγα υψώνει ακόμα τη σημαία της ελεύθερης συνεισφοράς. Έγινε συνειδητά και μετά από απόφαση της συνέλευσης ή εν μέρει συνεχίζει και την παράδοση των προηγούμενω δεκατριών ετών;

Καλή η παράδοση, αλλά όταν είσαι ένας σε ομάδα δεκατριών ατόμων, αν δεν συμφωνούν όλοι, η παράδοση αυτή μπορεί πολύ εύκολα να σπάσει την ομάδα. Ευτυχώς στην δική μας περίπτωση όλοι είχαν στο μυαλό τους ότι συμμετέχουν ακριβώς επειδή δεν θα υπάρξει το ενδεχόμενο «προβλεπόμενης συνεισφοράς» ή όπως αλλιώς μπορεί να ονομαστεί η είσοδος. Ναι, το καταλαβαίνω, υπάρχει η ανάγκη για κάλυψη εξόδων, ναι, στο εξωτερικό υπάρχει είσοδος σε μεγάλες καταλήψεις αλλά δεν γίνεται να βάλουμε τον εαυτό μας στο τρυπάκι του τύπου που κάθεται στην πόρτα και ζητάει λεφτά. Ελπίζουμε να έχει ο καθένας την ευαισθησία να καταλάβει από μόνος του πως δεν είμαστε μόνο η ομάδα «Πείραμα» η υπόγα.Όλοι όσοι έρχονται και στηρίζουν είναι η υπόγα. Και έτσι μπορούμε να προχωρήσουμε. Και για κάποιο λόγο το κουτί να σου πω την αλήθεια πάει αρκετά καλά..(ΠΕΡΙΕΡΓΟ!!)

Τα πράγματα ολοένα και ζορίζουν περισσότερο. Υπάρχει περίπτωση κάποια στιγμή στο μέλλον να υπάρξει αναθεώρηση αυτής της απόφασης ή ήταν μία από τις βασικές αρχές που θέσατε μεταξύ σας για να ξαναλειτουργήσει ο χώρος;

Δεν νομίζω να υπάρξει περίπτωση να αλλάξει αυτό και αν αλλάξει μάλλον δεν θα βρισκόμαστε εμείς στο χώρο.!

Βέβαια η υπόγα δεν ήταν ποτέ και μάλλον ποτέ δεν πρόκειται να γίνει καθαρά συναυλιακός χώρος. Από ό,τι έχω δει υπάρχουν ένα σωρό δραστηριότητες στην υπόγα καθ' όλη τη διάρκεια της εβδομάδας. Μπορείς να μου κάνεις μία σύντομη περιγραφή;

Ναι, δεν θέλουμε να μείνουμε μόνο εκεί. Ήδη έχουν ξεκινήσει μαθήματα ισπανικών, γερμανικών, χορού, film healing και μαθήματα σεναρίου και πρόκειται να ακολουθήσουν και άλλα, όπως μαθήματα ζωγραφικής, θεατρικές ομάδες που θέλουν να κάνουν κάποιες πρόβες, ίσως ανέβει και κάποια παράσταση, εκθέσεις ζωγραφικής και ό,τι γενικά έχει να κάνει με την τέχνη έως ότου γεμίσουν όλες οι ώρες της εβδομάδας!!

Στους τοίχους δεσπόζουν ακόμα τα σχέδια των προηγούμενων ετών. Με χαρά βλέπω να υπάρχει και ο Φέλιξ, ενώ στο stage υπάρχει πλέον ένα άκρως εντυπωσιακό ψυχεδελοprogressive rock backround. Πες μου λίγα πράγματα για το εικαστικό του χώρου αν μπορείς. Για τη διατήρηση του ήδη υπάρχοντος εικαστικού καθώς και για τις νέες «πινελιές» του χώρου.

Θέλαμε οπωσδήποτε να κρατήσουμε «κάτι από τα παλιά» και νομίζω πως ο felix είναι το σήμα κατατεθέν ώστε να ξέρουν όλοι οτι ακόμα ισχύουν και για εμάς αυτά που ίσχυαν και παλαιότερα στο υπόγειο. Οι ζωγραφιές άρεσαν σε όλους γι αυτό και έμειναν...Τώρα όσον αφορά τον τοίχο του stage, απλά πήραμε ότι χρώματα είχαμε, τα πετάξαμε όλα μαζί και στο τέλος με την βοήθεια των χεριών μέσα στον κουβά βγήκε αυτό που βγήκε!!!

Ένα από τα πράγματα που προσέχει κάποιος που μπαίνει στην υπόγα, είναι η δεύτερη πόρτα στο τέλος της σκάλας. Προσθήκη που προφανώς έχει να κάνει με την καλύτερη ηχομόνωση του χώρου. Φαντάζομαι πως ένας από τους λόγους που έχει δοθεί βαρύτητα στον συγκεκριμένο τομέα είναι και η καλή σχέση με τη γειτονιά. Αλήθεια η γειτονιά τι έχει να πει για αυτήν την επιστροφή; Δεδομένου του ότι ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα της γειτονιάς ήταν ο κόσμος που έμενε μετά από κάθε συναυλία και η φασαρία που ακολουθούσε, είχατε κανένα παράπονο ή κάποια αντίδραση μέχρι τώρα;

Αν εξαιρέσεις το γεγονός οτι στο 1ο live, στις 18:00 το απόγευμα και καθώς καποιοι από εμάς έβαζαν σακούλες για τα σκουπίδια έξω, η γνωστή (σε όσους ξέρουν γιαγιά από απέναντι έκανε την παρθενική της εμφάνιση μαζί με την έναρξη του χώρου και φώναζε ότι θα φέρει τους μπάτσους πριν καν ξεκινήσουμε,όχι νομίζω οτι είμαστε αρκετά καλά!!!Σοβαρά τωρα, έχουμε πολλά θετικά σχόλια για την προσπάθειά μας από άτομα της γειτονιάς και όσοι είναι γύρω από την υπόγα αυτή τη στιγμή μας στηρίζουν. Υπάρχουν και κάνα-δυο εξαιρέσεις, αλλά 'ντάξει πάντα υπάρχουν άτομα που γκρινιάζουν απλά για να γκρινιάξουν....Θα στρώσουν...

Εμείς σας ευχόμαστε ό,τι καλύτερο για το μέλλον. Θα ήθελα οι τελευταίες γραμμές να είναι δικές σας.Κλείστε όπως θέλετε αυτή τη μικρή συνέντευξη/παρουσίαση.

Ελπίζουμε να συνεχίσει να υπάρχει αυτός ο χώρος πρώτα απ' όλα για εμάς. Στηρίξτε όλοι όσο μπορείτε, αυτοδιαχειριζόμενους χώρους και καταλήψεις για να συνεχίσουν να υπάρχουν. Και όσον αφορά τις τέχνες και ειδικότερα την μουσική που είναι και το πρωτεύον στην υπόγα, θα χρησιμοποιήσω κάτι που είχα διαβάσει σε μια κριτική ενός live που είχε γίνει πριν 3 χρόνια στο υπόγειο. «Η αλήθεια βρίσκεται στα υπόγεια, όχι στις μεγάλες σκηνές, στους δυνατούς προβολείς, στους μεγάλους εφετζίδικους ενισχυτές, τις χιλιάδες των ανθρώπων από κάτω και σε ξεχασμένες ροκ γριές. Αλλά εκεί που η σκηνή είναι ένα με τον κόσμο, όπου ο φωτισμός δεν είναι επαγγελματικός, όπου ο μουσικός είναι μεροκαματιάρης και ο κόσμος μετριέται σε μερικές δεκάδες.»

http://peiramak94.blogspot.gr/

Φαινομενικά το Βρετανικό anarchopunk σκόρπισε στους πέντε ανέμους.

Ok! Αφήνουμε -προς το παρόν- στην άκρη τους Doom όπου εδώ ...διχάζουν! Και προσπερνάμε poserιές και μίζερα reunions και πανάκριβες για-μια-ακόμα-τελευταία-φορά-περιοδείες θρύλων της punk σκηνής, που παρά τις όποιες αξιοπρεπείς εμφανίσεις τους καμία πλέον σχέση δεν έχουν με καταλήψεις και κινήματα...

Μόνο κάτι γερόλυκοι με ξεφτισμένα κιλτ αρνούνται να θάψουν τα ένχορδα όπλα του κοινωνικού πολέμου! Στα τέλη του 2015 οι POLLOI κυκλοφόρησαν δυο split 7" EPs: Oi Polloi / Grand Collapse (μαζί με το ARTCORE FANZINE) και Oi Polloi / Common Enemy. Μια αναζήτηση στον βίντεο-σωλήνα θα μας υπενθυμίσει σταθερές αξίες και περασμένα μεγαλεία..! Φαίνεται όμως ότι υπάρχει και ένας έκτος άνεμος που ευνοεί τη σπορά που άφησαν οι προηγούμενες γενιές και φέρνει στ΄ αυτιά μας ανανεώσιμες πηγές (αυτ)ενέργειας, καμένους σταυρούς και βρετανική σαπίλα:

Burnt Cross - Life Is A Battlefield (7" EP): Σπιτική παραγωγή και οικογενειακή υπόθεση απ' το Brighton, με ντραμ μασίν, αγνά υλικά και ακόμα πιο αγνές προθέσεις. Προσωπικά λατρεύω το κλίμα που φτιάχνουν οι δημιουργίες των Burnt Cross, για να έχετε ιδία άποψη, πληκτρολογήστε επακριβώς: https://www.youtube.com/watch?v=4r-f_qgQSE8

Rotten UK - Back To War (7" EP): Νορβηγική DIY έκδοση, της (από το 2010) μπάντας του Rochester. Είχε προηγηθεί, το 2014, η πολλά υποσχόμενη κασέτα με τον ίδιο τίτλο [https://morepowertapes.bandcamp.com/album/back-to-war] και το 7" έρχεται ως η αναβαθμισμένη συνέχεια της. Οι Rotten UK αυτοπροσδιορίζονται ως Street Punk - Oi! band, ένα προσεκτικότερο όμως άκουσμα των κομματιών τους θα ανασύρει μελωδικές μνήμες από πιο οικεία anarchopunk και new / dark wave ακούσματα. Αυτή είναι και η ομορφιά τους -μαζί με τις αντιμιλιταριστικές τους εμμονές, χε! χε! Η βινυλιακή εκδοχή του ομώνυμου τραγουδιού, εδώ: https://www.youtube.com/watch?v=OjqNHyEbsfo

WARDOUR STREET, W1

Αυτός ο έκτος άνεμος που λέγαμε φαίνεται πως δεν εκπνέει στα μέρη μας αλλά επεκτείνεται μαζί με τις μελωδίες που κουβαλά ως τον Βόσπορο, τουλάχιστον! Και επηρεάζει και την τοπική σκηνή της αιώνιας πόλης. Για μια πρώτη επαφή μαζί της αξίζει η επίσκεψη στην πιο παραγωγική συλλογικότητά της: http://wargasmcollective.blogspot.com

Σε πείσμα των καιρών και των πολέμων, και των συνεχόμενων στρατιωτικών και θεοκρατικών δικτατοριών, η Ισταναμπούλ κρατά -και όχι αναίμακτα- τον κοσμοπολιτισμό της. Και ενίοτε σηκώνει και μοϊκάνα! Οι προηγούμενες γενιές γαλουχήθηκαν στον πιο μεταλλικό ήχο που έφερναν λαθραία στα μπαγάζια τους μετανάστες από τη Γερμανία και τη Σουηδία, κυρίως... Η τωρινή άγρια νεολαία αναζητά με τον δικό της τρόπο τον πιο βρετανικό ήχο, και δυο αξιόλογες εκδόσεις του 2015 ξεχωρίζουν:

Poster ITI - Protest To Be Murdered (tape): Ουσιαστικά πρόκειται για επανέκδοση, από την Underground Resistance, του ψηφιακού άλμπουμ του 2014 [https://poster-iti.bandcamp.com/album/protest-to-be-murdered-mini-album]. Δυναμικό, ατίθασο και πηγαίο -καταληψιακό θα τολμούσα να πω- anarchopunk με επιθετικό στίχο, αγγλιστί. Τι καλύτερο? Θα 'μουν υπερήφανος αν κατάφερναμε σαν φανζίν να συνοδεύσει το επόμενο μας τεύχος!

Ugly Shadows (7" EP): Δεν εκδόθηκε τυχαία στα μέρη μας, αφού μέλος της μπάντας είναι ο ντράμερ των Era Of Fear -και κάποιοι ακόμα από τους Poster ITI. Η ένταση της μουσικής χαμηλώνει για να αναδειχτούν οι πιο σκοτεινές μελωδίες και τα γυναικεία φωνητικά. Η ένταση των στίχων παραμένει η ίδια, όπως προηγουμένως, μιλώντας για εξεγέρσεις και οδοφράγματα. Ανάμεσα στα άλλα προτερήματά τους, ο αυτόνομος χαρακτήρας τους, που διαφοροποιείται σημαντικά τόσο από τους Era Of Fear όσο και από τους Poster ITI. Με λαχτάρα αναμένουμε ολοκληρωμένη δουλειά τους. Προς το παρόν λιώνουμε τα ηχεία μας με αυτά: https://uglyshadows.bandcamp.com/album/ugly-shadows-ep

PUNKS
DO IT BETTER

Million Thoughts

HOMOPHOBES
ASSASSINS

FEDERATION ★ ANARCHISTE
S'ORGANISER ET LUTTER

Καλησπέρα παιδιά, για αρχή να περάσουμε σε ένα σύντομο βιογραφικό των Dead Elephant. Αν και σχετικά πρόσφατο το ξεκίνημα της μπάντας υπάρχει ήδη μία θαυμάσια κυκλοφορία με τίτλο "Heavy, huge & rotten" κατά πόσο έχετε μείνει ικανοποιημένοι από την κυκλοφορία και πόσο κοντά ήταν σε αυτό που επιθυμούσατε; Πιστεύετε πως για να χαρακτηριστεί καλή μία κυκλοφορία, πρέπει να έχει υπάρξει σχετική τριβή μεταξύ των μελών της μπάντας ή όλα είναι θέμα χημείας; Πώς προέκυψε ο τίτλος του άλμπουμ και σε τι βαθμό θα λέγατε ότι αντικατοπτρίζει το παίξιμο σας;

Καλησπέρα κι από εμάς, η μπάντα άρχισε να σχηματίζεται το καλοκαίρι του 2014. Μετά από την αλλαγή κάποιων μελών καταλήξαμε στην τωρινή μορφή της μπάντας όπου και από την αρχή φάνηκε ότι υπήρχε και η χημεία που αναφέρεις. Φυσικά και η τριβή των ανθρώπων μεσα σε μια ομαδα είναι καθοριστική στο αποτέλεσμα. Οπότε ο συνδυασμός τρι-βής και χημείας μεταξύ μας βοήθησε ώστε τα πρώτα κομμάτια να είναι έτοιμα πολύ σύντομα και να ξεκινήσουν και τα πρώτα live. Όσον αφορά στο δίσκο, αυτό που θέλαμε είναι να ακούγεται όσο το δυνατόν πιο κοντά στο live παίξιμό μας, οπότε είμαστε αρκετά ικανοποιημένοι από το αποτέλεσμα. Σημαντική ήταν η βοήθεια του Μάνου σε ό,τι αφορά τον ήχο, και του Τόλη στο θέμα του artwork το οποίο αντικατοπτρίζει άριστα το ηχητικό ύφος της μπάντας και είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με τον τίτλο του album. Ο τίτλος του album περιγράφει απο μόνος του την ατμόσφαιρα που θέλαμε να βγάλει η μουσική μας.

Βλέποντάς σας σε πρόσφατο live μού έκανε εντύπωση ο αριθμός των πεταλιών που χρησιμοποιείτε και ειδικά στην κιθάρα. Πιστεύετε πως η χρήση των εφέ επηρεάζει το γενικότερο ηχητικό αποτέλεσμα που παρουσιάζει μία μπάντα; Ποιος ο ρόλος των εφέ σε εσάς;

Ναι, θεωρούμε πως ο εξοπλισμός μπορεί να βοηθήσει μία μπάντα στο να πειραματιστεί και να σχηματοποιήσει τις ιδέες της. Σαφώς τα εφέ είναι σημαντικό εργαλείο για εμάς ώστε να μπορέσουμε να φτάσουμε στο ηχητικό αποτέλεσμα που έχουμε στο μυαλό μας. Συγκεκριμένα μας εξυπηρετούν στο να μπορούμε να δώσουμε την αίσθηση του χασίματος σε σημεία των κομματιών μας.

Μία από τις αγαπημένες μου drone/doom κυκλοφορίες (μάλλον η αγαπημένη μου) έχει γραφτεί από power violence μπάντα και μιλάω συγκεκριμένα για το "Natasha" των μέγιστων Pig Destroyer. Μπορείτε να φανταστείτε τους dead elephant να παίζουν γρήγορα; Αφήνετε περιθώρια εξέλιξης ή στροφής του ήχου σας; Ποιες μπάντες θα λέγατε ότι έχουν επιδράσει πάνω σας;

Η εξέλιξη είναι φυσική και ευπρόσδεκτη στη μουσική αλλά και γενικότερα. Ήδη υπάρχουν κομμάτια στα σκαριά που ξεφεύγουν σε σημεία απο το ύφος του πρώτου δίσκου. Τι εννοείς; Ήδη νομίζουμε οτι παίζουμε πολύ γρήγορα! Χαχαχα... Μπάντες που ακούμε και γουστάρουμε και ίσως έχουν επηρεάσει το ύφος μας ειναι οι Acid King, Om, Sleep, Subrosa, Kyuss, Windhand και άλλου είδους σαπίλες.

Το drone, το Sludge, το Doom και γενικά τα μουσικά είδη γύρω από αυτά έχουν ταυτιστεί σε μεγάλο βαθμό με τις καταχρήσεις. Κάποιες μπάντες μάλιστα το προτάσσουν και σαν τρόπο ζωής. Κάποια από τα αγαπημένα μας άλμπουμ έχουν γραφτεί κάτω από την επήρεια ναρκωτικών, αλκοόλ κλπ, κλπ.. Ποια είναι η στάση των D.E. απέναντι σε αυτό το ζήτημα;

Ως άνθρωποι έχουμε γενικώς καλή σχέση με τις καταχρήσεις, όμως δε θεωρούμε οτι είναι κάτι απαραίτητο ούτε για μια μπάντα, ούτε για έναν ακροατή ώστε να μπορέσει να απολαύσει τη μουσική. Στην τελική το θέμα είναι προσωπικό και το σημαντικότερο είναι το πώς διαχειρίζεται ο καθένας μας τέτοιες καταστάσεις.

Παίζετε σε αυτοοργανωμένους χώρους, κάτι που από μόνο του θεωρείται πολιτική στάση. Πιστεύετε πως υπάρχει πρόοδος στις μπάντες που παίζουν σε αυτούς τους χώρους; Έχω την εντύπωση πως πρώτη φορά ακούω τόσα πολλά είδη σε αυτούς τους χώρους. Ποια είναι η άποψη σας; Αν συμφωνείτε πείτε μας που πιστεύετε ότι οφείλεται το παραπάνω.

Εδώ θα θέλαμε να ξεκαθαρίσουμε ότι θα παίζαμε και σε κάποιο μη αυτοοργανωμένο χώρο (π.χ.ένα μαγαζί) με την προϋπόθεση ότι οι συνθήκες κάτω απο τις οποίες θα γίνει αυτό δείχνουν τον απαραίτητο σεβασμό στις μπάντες και στον κόσμο που θα έρθει. Άρα εξετάζουμε την κάθε περίπτωση ξεχωριστά. Προς το παρόν η καλή επικοινωνια και η αλληλεπίδραση ανάμεσα σε μπάντες, ανθρώπους που διαχειρίζονται τους αυτοοργανωμένους χώρους και όσους στηρίζουν με τον τρόπο τους τους χώρους αυτούς είναι τα στοιχεία που μας κάνουν να επιλέγουμε και να προτιμάμε τέτοιου είδους εγχειρήματα για να εκφραζόμαστε. Θα συμφωνήσουμε μαζί σου ότι από τους χώρους αυτούς έχει γίνει ένα άνοιγμα τα τελευταία χρόνια σε νέες μπάντες και είδη μουσικής. Αυτό είναι πολύ θετικό και μακάρι να συνεχιστεί και να διευρυνθεί και σε άλλα είδη μουσικής και τέχνης ξεφεύγοντας απο παλιές νόρμες. Κάπως έτσι δίνεται κίνητρο σε μπάντες να βελτιωθούν και να εξελιχθούν μέσω του βήματος που τους δίνεται να εκφραστούν αλλά και στους ίδιους τους χώρους να προοδεύσουν σε θέματα τεχνικής φύσεως, οργάνωσης αλλά εξίσου σημαντικό και στην επικοινωνία με την κοινότητα. Γενικώς είναι ένα πολύ καλό ερώτημα που χωράει περαιτέρω συζήτηση.

Γενικώς είναι ένα πολύ καλό ερώτημα που χωράει περαιτέρω συζήτηση.

Κλείστε όπως θέλετε αφού πρώτα επιβεβαιώσετε ότι ακούτε black metal...διακρίνω μία α-λα Attila Csihar χροιά στα φωνητικά.

Εννοείται οτι ακούμε black metal, το οποίο συμπεριλαμβάνεται στις σαπίλες που αναφέραμε σαν επιρροές νωρίτερα. Αν και υπάρχουν πολλά παραδείγματα ανθρώπων που καλώς έχουν στιγματιστεί στο συγκεκριμένο χώρο καθώς είναι προσκείμενοι σε ιδεολογίες τύπου εθνικισμός, σεξισμός κ.τ.λ., υπάρχουν άλλα τόσα παραδείγματα στον ίδιο χώρο που σκέφτονται και πράττουν έξω απο αυτά τα ιδεολογικά ρεύματα, πράγμα που δείχνει οτι δε χρειάζεται να στιγματίζεται ένα ολόκληρο μουσικό είδος. Κλείνοντας να σας ευχαριστήσουμε για τις ωραίες ερωτήσεις και για το ενδιαφέρον σας, να ευχηθούμε καλή αρχή και ελπίζω να τα μιλήσουμε και από κοντά!

THE END

[Τζιλ Εριάν]

" The Beggar Belief was formed in the spring of 2013 on the island of Paros, which lies in the heart of the Cyclades. Each of us have different musical influences which we like to believe come together in our songs as a mix of punk-rock , rock 'n' roll , ska and hardcore to name the obvious and basic.

Before we were lucky enough to find other people with the same interests on Paros of all places, if getting a band together in a city is difficult imagine what our odds were, we had all been active in different bands in Athens, Thessaloniki, Serres and Maastricht.

At the beginning our drummer Tasos, though still not fully aware he was our drummer - he didn't have much choice in the matter regardless, was serving his mandatory military sentence so we started practicing and playing acoustic shows which is how we made our millions.

We then started organizing shows wherever and whenever we could on the island along with the very few other local bands. Not long afterwards we managed to venture off of the island for some shows until we recorded our debut EP at Ignite Studio which was released in early 2015.

Unfortunately due to the distance and the expenses of traveling we are limited to doing but a number of shows and recording is also difficult for us as it takes time for us to raise the funds to spend time on the mainland and record. None the less we try to play at almost every opportunity as it's something we truly live for and love doing!

We are currently at Ignite again, even as I write this, recording a full length however Tasos has been replaced by Vaggelis on drums after moving back to his home town in northern Greece and that leaves the rest of the line up as Billie on bass, Nestor guitar and vocals and Lliam on vocals and guitar.

Upon the release of our yet to be named full length, we hope to extend our reach a bit and start playing in other countries.

The album should be out by the summer of 2016 so heads up!!

Thanks, The Beggar Belief!!! "

ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ

ΥΠΑΙΤΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ

[Λιβ Εριάνος]

1985: Η χουντική "επιτροπή λογοκρισίας" του ελληνικού κράτους συνεχίζει να ελέγχει και να χειραγωγεί (ενίοτε με απαγορεύσεις) την παραγωγή Λόγου και Τέχνης που μπορεί να θίγουν "τη δημόσια αιδώ, το πατριωτικό και θρησκευτικό αίσθημα των ελλήνων"... Με ωμές παρεμβάσεις επί του καλλιτεχνικού έργου αλλά και με ποινικές ευθύνες επί των δημιουργών του... Και όλα αυτά εν μέσω ώριμου Παπανδρεϊσμού και όψιμου σοσιαλισμού..!

Θύμα της περιβόητης επιτροπής πέφτει και ο αντιμιλιταριστικός - διεθνιστικός ύμνος των S T R E S S "γενοκτονία". Η πρώτη πανκ αυτόνομη παραγωγή και κυκλοφορία (από το ίδιο το συγκρότημα) δίσκου βινυλίου, σημαδεύεται κυριολεκτικά με την επιβολή σιωπής στο συγκεκριμένο τραγούδι. "Ο ήχος της ανασφάλειας" κυκλοφορεί με την απαγόρευση της δημοσίευσης του τίτλου στην ετικέτα του δίσκου και των εν λόγω στίχων στο ένθετο. Ενώ στην β' πλευρά του βινυλίου ακούγονται μόνο οι πρώτες νότες του κομματιού και μετά ...δίλεπτη σιωπή, έως τις τελευταίες και πάλι νότες του! Η κρατική βία και επιβολή εκτός από τους δρόμους (βλ. την ίδια χρονιά επίσης: "επιχειρήσεις αρετή", κατάληψη Χημείου, δολοφονία Καλτεζά, κλπ) χαράσσεται και στους ήχους... Τα ίδια θα ισχύσουν και με την επανέκδοση του δίσκου από "ανεξάρτητη εταιρία" το 1988. Η "γενοκτονία" είναι ουσιαστικά ένα απαγορευμένο άσμα και παραμένει τέτοιο δισκογραφικά -έως το 1990 όπου και θα διασκευαστεί από τους Αντίδραση, προσπερνώντας την επιτροπή λογοκρισίας... (*)

Εν μέσω σκληρού Ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού και εντόπιου μιλιταρισμού (καθεστώς γενικής επιστράτευσης, δίχρονη στρατιωτική θητεία, τετραετείς φυλακίσεις ανυπότακτων, κοκ) κάθε απόπειρα άρθρωσης κριτικού λόγου στους εθνικούς μας μύθους φλερτάρει με απαγορεύσεις και ποινές.

Παρ' όλα αυτά (και ενώ το φολκλόρ και οι εξωραϊστικοί σύλλογοι ζουν και βασιλεύουν με κρατικές επιχορηγήσεις) οι επίσημες θέσεις του ελληνικού κράτους και των κυβερνήσεων του για το Ποντιακό ζήτημα αναφέρονται ως "σφαγές των Ποντίων από τους Νεότουρκους". Καμία επίσημη αναφορά, εως το 1994, σε γενοκτονία.

Αυτό που αλλάζει από τότε και έπειτα είναι οι προσφυγές στα διεθνή δικαστήρια για την διεκδίκηση αποζημίωσης των θυμάτων. Οι "σφαγές" φαίνονται σαν γενικολογίες ενώ η "γενοκτονία" είναι πιο συγκεκριμένη τόσο Ιστορικά όσο και Νομικά. Η αναγνώριση της γενοκτονίας των Ποντίων αναγορεύεται ως ένας ακόμη εθνικός στόχος, αντίστοιχοι νόμοι ψηφίζονται από το ελληνικό κοινοβούλιο, ο ελληνο-τουρκικός ανταγωνισμός αλλάζει επίπεδο και οι μηχανές προπαγάνδας παίρνουν φωτιά. Σε πρόσφορο έδαφος κοινωνικά, εν μέσω "μακεδονικών συλλαλητηρίων" και "ελληνοσερβικής φιλίας", ένα ακόμα εθνικό ταμπού γεννιέται!

"Δε θα μας γιατρέψει ο καιρός, τους σκοτωμένους τους ξεχάσαν εντελώς" αναφέρει το απαγορευμένο άσμα και δικαιώνεται από πολλές απόψεις: ποιος πιστεύει στην ανιδιοτελή κρατική αρωγή και συμπαράσταση υπέρ των θυμάτων; Στην ίδια ιστορική συγκυρία όπου τα υποτιμητικά ανέκδοτα με Πόντιους πρωταγωνιστές κυριαρχούν στην μαζική κουλτούρα και ο επαναπατρισμός των "ρωσοπόντιων αδερφών μας" συνοδεύεται με κοινωνικούς αποκλεισμούς, περιθωριοποίηση και μεγάλες δόσεις ρατσισμού. Για την κρατική εξουσία και τους λειτουργούς της το Ποντιακό ζήτημα αφορά, καθαρά και ξάστερα, πολιτικαντισμούς και ψηφοθηρίες. Και κυρίως στον κοινωνικό έλεγχο και στη διαιώνιση του συστήματος μέσω των εθνικών ιδεωδών.

{ ή ΕΘΝΟΚΑΘΑΡΣΗ } ΟΙ ΗΡΩΕΣ και ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ

2015: Ο NEWAVER της πολιτικής

Νίκος Φίλης κάνει το λάθος (;) όχι μόνο ν' αγγίξει αλλά και ν' αμφισβητήσει το Ταμπού! Οι εθνικιστικοί ασκοί του Αιόλου ανοίγουν αυτόματα, χωρίς κανείς επί της ουσίας να δώσει σημασία σ' αυτές καθεαυτές τις δηλώσεις. Τα γεγονότα που ακολουθούν είναι λίγο πολύ γνωστά, το ίδιο και οι ακατανόμαστοι ακροδεξιοί πρωταγωνιστές τους. Και πάλι οι απαγορευμένοι στίχοι θα μπορούσαν να περιγράψουν γλαφυρά μια προέκταση αυτής της ιστορίας: "κι όλοι μαζί υπερήφανοι θα υψώσουμε τα χέρια, φασιστικά εμβατήρια για τους νεκρούς (φαντάρους), παπάδες και πολιτικοί θα υμνούν τα ιδανικά τους, που τόσο πολύ μόχθησαν τα βρώμικα μυαλά τους"...

Και στα καπάκια, αμήχανες συζητήσεις επί συζητήσεων, σε ότι αφορά στην επιστήμη και στις ορολογίες της, στις διαφορετικές αποχρώσεις και στις ορθές ονοματοδοσίες λουτρών αίματος, ομαδικών τάφων και ξεριζωμών..! Λες και έχει σημασία για τους ανάπηρους και τις βιασθείσες πολέμου, τις οικογένειες των νεκρών και τους πρόσφυγες, αν σφάχτηκαν, βιάστηκαν ή ξεριζώθηκαν βάσει σχεδίου εθνοκάθαρσης ή γενοκτονίας. (**)

Χωρίς καμία σχεδόν αναφορά στα βαθύτερα αίτια τέτοιων γεγονότων. Χωρίς την παραμικρή καταδίκη της εθνικιστικής και θρησκευτικής βίας απ' όπου και αν προέρχονται. Γιατί αλίμονο, αν αρχίσουμε να εξετάζουμε τις αιτίες και τα γεγονότα, θα πρέπει εκ των πραγμάτων να παραδεκτούμε και να καταδικάσουμε και την ελληνική βία, τις δικές μας γενοκτονίες ή εθνοκαθάρσεις και να αποκαθηλώσουμε και γηγενείς εθνικούς ήρωες.

Γιατί καλά τα λέει το τραγούδι, και γι' αυτό λογοκρίθηκε: "γενοκτονία (ή εθνοκάθαρση) υπαίτιοι είναι αυτοί: οι ήρωες και οι στρατοί". Όλοι οι στρατοί θα προσθέταμε σήμερα εμείς... Και μετά του "Είμαστε τα παιδιά της Χιροσίμα, του Ναγκασάκι, του Βιετνάμ, του Αφγανιστάν" θα προσθέταμε και τα παιδιά των Εβραίων της Θεσσαλονίκης, των Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, τα παιδιά της Τουρκίας, της Βοσνίας, της Συρίας, της Αιγύπτου, της Ουκρανίας, του Ιράκ ...

Όσο για τον ίδιο τον Φίλη: ο εθνικοπατριωτικός παροξυσμός που σχεδίασε και έσπειρε (ως εκπρόσωπος τύπου και μέλος της εθνικοαριστερής κυβέρνησης) για να κερδίσει εκλογές και δημοψηφίσματα θέριεψε και παραλίγο τον κατασπαράξει. Ας πρόσεχε..!

(*) Ένα χρόνο πριν είχε λογοκριθεί η φράση "έλληνα είσαι σκουλήκι" στο κομμάτι "έλληνες" των PANX ROMANA, στην θρυλική συλλογή "Διατάραξη Κοινής Ησυχίας". Για να γίνει κατανοητό όμως το εύρος των παρεμβάσεων της διαβόητης επιτροπής του υπουργείου Εσωτερικών, ένα ακόμα παράδειγμα: Το 1988, ο Κλεάνθης Χατζηνίκος πραγματοποιεί έκθεση ζωγραφικής με έργα που θεωρήθηκαν άσεμνα. Η έκθεση απαγορεύθηκε, ο καλλιτέχνης καταδικάστηκε και ένα από τα έργα του καταστράφηκε ως τεκμήριο εγκλήματος!

(**) Ποιος πιστεύει στην ουδετερότητα και την εγκυρότητα της Επιστήμης και των Εννοιών; Ιδιαίτερα όταν έννοιες σαν κι αυτές, για να πιστοποιηθούν, διυλίζονται μέσα από πρεσβείες και διπλωματικά γραφεία, υπουργεία πολέμου και προπαγάνδας, κοινοβούλια και διεθνείς οργανισμούς; Και ειδικά όταν ο όρος "εθνοκάθαρση" πρωτοχρησιμοποιήθηκε σωρηδόν στον πόλεμο της Γιουγκοσλαβίας, στις χειρότερες εθνικιστικές σφαγές επί ευρωπαϊκού εδάφους μετά τον β' παγκόσμιο πόλεμο; Και χρησιμοποιήθηκε υπερβολικά πολύ για να καλύψει τόσο τις αδυναμίες της ΕΕ όσο και τα επί μέρους και αντικρουόμενα συμφέροντα των κρατών-μελών της. Αν και ασαφής, στην περίπτωση των πολέμων της Γιουγκοσλαβίας, προτιμήθηκε αντί της "γενοκτονίας". Πολύ απλά γιατί η "εθνοκάθαρση" σαν όρος είναι νομικά κενός περιεχομένου. Αν το Ευρωκοινοβούλιο ή ο ΟΗΕ ή και το ΝΑΤΟ ακόμα, χρησιμοποιούσαν εξ' αρχής στις επίσημες αναφορές τους τον όρο "γενοκτονία" θα έπρεπε και αυτομάτως -βάσει των καταστατικών τους αρχών- να παρέμβουν δυναμικά για να την αποτρέψουν. Κάτι που είτε λόγω ανικανότητας είτε λόγω σκοπιμότητας (είτε λόγω και των δυο) δεν ήθελαν να κάνουν, μέχρι και την εμπλοκή των ΗΠΑ... Κάτι που ειδικά η ελληνική πλευρά όχι μόνο δεν επιθυμούσε να αποτρέψει αλλά ενίσχυε κιόλας μέσω των συμμαχιών της με τους Σέρβους μακελάρηδες...

VHS CHRONICLES

The Creature from the black Lagoon (1954) by Jack Arnold

Το κίνημα των Grindhouse ταινιών, δεκαετίες ολόκληρες προτού φτάσει στη κλιμακωση του με το πόλεμο του Βιετνάμ
-μιλάμε δηλάδή για τη περίοδο τέλη 60' αρχές 70' για να φτάσει μέχρι και τα μέσα της δεκαετίας του 80'- και περίπου 80
χρόνια πριν ο Tarantino και ο φίλος του Robert Rodriguez το επαναφέρουν σε Cool - hype μορφή στη δημοσιότητα με τις
ταινίες Death Proof, Planet Terror, Machete με αποτέλεσμα να ασχολείται και η κουτσή, στραβή Μαρία πέρασε αρκετές
φάσεις και χιλιάδες κύματα για να χωριστεί σε δεκάδες κινηματογραφικά είδη.

Τις δεκαετίες του 40', 50', 60' και με κορύφωση την περίοδο των γεγονότων της Κούβας, οι ψυχροπολεμικές σχέσεις
μεταξύ Η.Π.Α. και Σοβιετικής Ένωσης επέτρεψαν σε βλοσυρά μυαλά των εκάστοτε κυβερνήσεων και των δύο χωρών να
χρησιμοποιήσουν κινηματογραφικές παραγωγές και γενικότερα την εναλλακτική τέχνη ως μέσα εκφοβισμού του απλού
λαουτζίκου (ποιος άλλος θα την πλήρωνε...). Χαρακτηριστικό παράδειγμα, για να καταλάβουμε το μέγεθος της
τρομοκρατίας, είναι η ανάγνωση του Πολέμου των Κόσμων του παμμέγιστου H.G. Wells από το ραδιόφωνο στα μέσα της
δεκαετίας του 50' που είχε ως αποτέλεσμα τον πανικό των Αμερικανών και την αγορά εκατομμυρίων κονσερβών αλλά και
ξηράς τροφής προκειμένου να ετοιμαστούν για τον μεγάλο, άγνωστο εχθρό. (WTF?)

To Creature From The Black Lagoon είναι παραγωγή του 1954 είναι λαμπρό δείγμα μιας φοβερής φουρνιάς ταινιών
επιστημονικής φαντασίας. Κορυφαίο μεταξύ κορυφαίων ταινιών όπως είναι το Them, το The Invisible Man, It Came From
Outer Space, Panic In The Year Zero και το συγκλονιστικό The Time Machine.

Το σπάνιο πλάσμα των βάλτων θα πιαστεί από ομάδα επιστημόνων για να μελετηθεί. Αυτό με τη σειρά του θα ερωτευτεί
παράφορα (wow!) την ευαίσθητη βοηθό του μεγάλου εγκεφάλου, θα αποδράσει και θα την απαγάγει σε μία ύστατη
προσπάθεια για λίγο γουτσου-γούτσου! Ξεκινάει λοιπόν μία προσπάθεια να εντοπιστεί το πλάσμα, να πιαστεί και να σωθεί
η όμορφη βοηθός. Αρκεί;

The Gate (1987) by Tibor Takacs

To "The Gate" είναι από τις κακές ταινίες που έχεις μάθει να αγαπάς από μικρός. Θα μπορούσε να το παίζει το Star Channel κάθε
Κυριακή μεσημέρι μετά τη Γαλάζια Λίμνη ,αλλά δεν το κάνει λόγω θεματολογίας. Ευτυχώς δηλαδή γιατί θα ματαίωνε κάθε
νοσταλγία που νιώθουμε κάθε φορά που τη βλέπουμε. Όταν βγήκε το 1987 έκανε αίσθηση με τη μία -αν και η δεκαετία του 80'
είναι γεμάτη από πιο σοβαρές ταινίες που έχουν να κάνουν με τη Δαιμονολογία- μιας και ακολούθησε την ήδη επιτυχημένη οδό
ταινιών, όπως τα Gremlins, Goolies κ.ο.κ. Η οποία είναι, παιδιά πρωταγωνιστές, μαγεία, ξόρκια, δαίμονες και αγωνία...
Το γέρικο δέντρο στον πίσω κήπο μίας κλασικής χαζοαμερικάνικης (πίνω coca cola και τρώω burger) οικογένειας, θα ξεριζωθεί
και θα φανερώσει την πύλη για τον κόσμο των Δαιμόνων.

Δύο παιδιά, ο Γκλεν (ο Stephen Dorff, μικρός και αθώος) και ο Τέρρυ θα την ανακαλύψουν και θα προσπαθήσουν να βρουν τον
τρόπο για να την κλείσουν...

Σε όλα αυτά προσθέστε πως οι γονείς των παιδιών θα απουσιάσουν για το Σ-Κ, πως η μεγάλη αδερφή του πρώτου θα κάνει teen
party με ξανθά Camel Toe χαζογκομενάκια, όπου όλα θα γίνουν πουτάνα και τέλος πως ο Τέρρυ θα βρει το ξόρκι του "Σκοτεινού
Βιβλίου" το οποίο κλείνει την πύλη για πάντα, μέσα από έναν heavy metal δίσκο της συλλογής του. Φοβερό;
Φουντωτό μαλί, φόρμες Κορομίλι, τζιν μπουφάν με ραφτά και πολύχρωμες μπλούζες στυλ Andre Agassi. θα θέλατε κάτι άλλο
για μία βροχερή μέρα;

[Τζιλ Εριάν]

+γραφές

Υστερικός Υλισμός

Όταν ξαπλώνω έχω αρρυθμίες
επειγόντως χρειάζομαι ονειροδότη
κι όχι μυελό ποσοστών
με πιάνουν πόνοι στο στήθος
όταν βήχω βοά ένας κούκος
που δεν φέρνει την Άνοιξη
παρά μόνο την ανεργία μετρά
και πάνω στην ώρα της κρίσης
χτυπάει το εκκρεμές της ιστορίας
τότε είναι που αρρωσταίνω
που παθαίνω Υστερικό Υλισμό
και διαλεκτικά παλινδρομεί
ο μυς της καρδιάς
ανάμεσα
στο “τικ” της οργής και
στο “τακ” της θλίψης

[Λιβ Εριάνος]

Μη με λησμονείς

Έι! Πού 'σαι! Στάσου!
Ναι, σ' εσένα μιλάω. Κοίτα λίγο εδώ κάτω. Ναι, εγώ είμαι. Όχι δεν τρελάθηκες, εγώ σου μιλάω. Τι; Επειδή είμαι αντικείμενο νομίζες πως δεν έχω φωνή; Κι όμως, σου μιλάω. Περίμενε, μη φεύγεις. Άσ' τον Μήτσο και την Άννα και λοιπούς παρατρεχάμενους, τους χαιρετάς και αργότερα. Συνέχεια τους βλέπεις, δε χάθηκε κι ο κόσμος. Εγώ έχω την ανάγκη, άλλωστε. Δώσε μου κάτι για να συνεχίσω να υπάρχω. Μαζί μου θα υπάρχει κι ο χώρος που βρίσκεσαι. Είμαι αναπόσπαστο κομμάτι του, μη με λησμονείς. Δεν έχεις τίποτα; Δεν πειράζει. Και την επόμενη φορά εδώ θα είμαι. Μη με λησμονήσεις πάλι, ωστόσο. Αλληλεπιδρώ με το χώρο, είμαι ζωντανό κομμάτι του χώρου κι αν χαθώ ή πέσω στην αφάνεια το πιο πιθανόν είναι να πάθει κι αυτός το ίδιο. Σε πείθω, έτσι; Έχεις σταθεί και με ακούς σκέψου. Ενίσχυσέ με, βοήθα κι εσύ με ό,τι έχεις. Θα συνεχιστεί κάτι ουσιώδες. Είμαι το κουτί οικονομικής ενίσχυσης.
Μη με λησμονείς.

[Κανιβαλέριος]

Χ Α Ο Σ

Τη πασιφανή κρίση που μαστίζει αυτή την εποχή θα μπορούσαμε να επικαλεστούμε ως απαρχή μιας παρανοικής διαδρομής στο κέντρο του ρεαλισμού και της έκφανσης της ουσίας. Ο ειρμός και το μέτρο στήνουν δύχτι σε παράλληλα σύμπαντα αρρωστημένα τακτικής αναδρομής. Ήταν τότε νομίζω που προσπάθησα να γράψω σε γραμμές. Ήταν κουραστικό, μουντό, χωρίς ενδιαφέρων. Αποφάσισα με τον τρόπο αυτό, τις ευθείες να τις κάνω σπείρες, σχήματα, μουτζούρες και απανωτά ταξίδια σε απολήξεις χωρίς λήξη, προφανώς εγκεφαλικές απολύτως ψυχικές καθώς ταιριάζουν με την αφαίρεση δια του μηδενός εξαιρουμένου του τίποτα των όλων. Λοιπόν ο στόχος δεν υπάρχει, η ψιμυθίωση της μάσκας αναβάλλεται, μα το σήμα που δίνεται ενώνεται στο τέλος του μονοπατιού και στην αρχή του αέναου. Το χάος είναι λέξης γόνος, μα μυθοπλασία του υστερόβουλου. Στέκομαι, κοιτάζω, παρατηρώ. Σκόνες, τρίμματα, λάμψεις στη δεξιά γωνία του ματιού μου, οι σκιές ενώνονται, η φωνή αλλοιώνεται. Όλα δένουν. Ο χώρος συνδυάζεται με το χορό, το χαμόγελο καρφιτσώνεται εγωιστικά, το δάκρυ αντικρίζεται μα διασπάται. Αγγίγματα κάτω απ' τη μέση, η χαρά της εξουσίας μας, η απουσία της συνέπειας παρουσίασης του εαυτού μας, το γιατί μετά το ύστερα, η βόλτα σου στο ακατανόητο, η στάση σου μπροστά σε μια τελεία. Βλέπεις, η προσπάθεια μετράει, αυτό που μετράει είναι δευτερόλεπτα, στιγμές διασπασμένες. Δεν είναι ημερολόγιο, δεν είναι ποίηση, είναι σκέψεις ασύνοχες της συνοχής τους, είναι φράσεις καθορισμού. Κυλάει, αρχίζει να γίνεται φρικτό, μετά ευχάριστο, ίσως συμπαθητικό. Γίνεται να υπάρξουμε αρκεί να μην αρκούμαστε. Η προσφορά μου είναι η αντίληψη και κατανόηση του " ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΩ ", είναι το μπέρδεμα και η τροφή αυτού που δεν αφήνεις να αναπνεύσει...

...Διότι το χάος είναι μια τάξη που ακόμα δεν έχει αποκρυπτογραφηθεί.

[Ριάνα]

"Μέρα με την μέρα ακόμα πιο νεκρός.
Την μέρα και το φως δεν αναζητώ,
χιλιάδες μάτια με βλέπουνε, με παρακολουθούν.
Φοβάμαι την αλήθεια που κρύβει ένα ψέμα."

[ΑτΤ - Τζίλ Εριάν]

IF YOU REPEAT A
LIE OFTEN ENOUGH,
IT BECOMES ~~TRUTH~~

POLITICS

RELIGION

